

13004

พฤติกรรมการสอนของครูระดับประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร เกี่ยวกับการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน //

ปริญญาโท

ชื่อ

นิภา เล็กบำรุง

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

๖๔๐ ๖๖๖ ๒๕/๘

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร

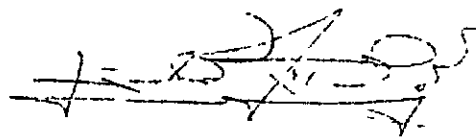
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๑๘

๒๑ ก.ค. ๖๘

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ทพท. สสพ. ๒๕๑๖

ประธาน

กรรมการ

7 มีนาคม 2518

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ด้วยความช่วยเหลือให้คำแนะนำจาก
รองศาสตราจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย และอาจารย์เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์ ผู้เขียน
ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสองท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ คณะศึกษานิเทศก์ฝ่ายสามัญศึกษาประจำจังหวัดสมุทรสาคร
ครูใหญ่ และคณะครูในโรงเรียนต่างๆ ที่มีน้ำใจช่วยเหลือและให้ความร่วมมือในการ เก็บ
รวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

นอกจากนี้ คุณประภิต อยนเวศน์ คุณไมตรี ทวีเงิน และน้องๆ ของผู้เขียน
ได้ให้ความช่วยเหลือในด้าน การกั๊กคำนวณ การจัดพิมพ์ และด้านอื่นๆ ตั้งแต่เริ่มต้นจน
กระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จ ผู้เขียนจึงขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นิภา เล็กบำรุง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
กฎบัตร	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ข้อตกลงเบื้องต้น	5
ตัวนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	9
การสังเกตพฤติกรรมการสอน	9
การกำหนดงานให้นักเรียน	13
การทบทวนเมื่อจบบทเรียน	18
สารนิฐานที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	20
3 วิธีทำแบบการ	31
กลุ่มตัวอย่าง	31
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39
การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อกำหนดถึงหน่วยงานที่ครูสังกัดเป็นตัวแปรอิสระ	40
การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อกำหนดถึงวุฒิเป็นตัวแปรอิสระ	41

	การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงระดับชั้นที่สอนเป็นตัวแปรอิสระ	44
	การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงประสบการณ์ในการสอนเป็นตัวแปรอิสระ	45
	การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรอิสระ	49
	การหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครู การกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับ ตัวของครู	50
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	52
	ความมุ่งหมายในการศึกษาคนคว่า	52
	กลุ่มตัวอย่าง	52
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	52
	การวิเคราะห์ข้อมูล	53
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
	การอภิปรายผล	55
	ข้อเสนอแนะ	57
	บรรณานุกรม	58
	ภาคผนวก	

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1	แสดงจำนวนครูชายและครูหญิงในกลุ่มตัวอย่าง	31
2	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตามหน่วยงานที่ครูสังกัด	40
3	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบ เทียบตามวุฒิ	41
4	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบ เทียบตามวุฒิที่ละคู่	43
5	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบ เทียบตามระดับชั้นที่สอน	44
6 ✓	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบ เทียบตามประสบการณ์ในการสอน	45
7 ✓	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียน แยกเปรียบเทียบเทียบตามประสบการณ์ในการ สอนที่ละคู่	47
8	การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบเทียบตามประสบการณ์ใน การสอนที่ละคู่	48

ตาราง	หน้า
9	การทดลองความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอน ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบ เทียบตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง - ต่ำ 49
10	การหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงาน ให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู 51

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษานี้เป็นขบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ความเจริญก้าวหน้าของบ้านเมืองย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชาชนในบ้านเมืองนั้น ดังพระบรมราชาโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชทานแก่นิสิตนักศึกษา ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ณ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มีใจความสำคัญตอนหนึ่งว่า "..... ขอให้ตระหนักว่า ความเจริญหรือความเสื่อมของชาติขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชาชน ผลการอบรมเยาวชนของท่านถือได้ว่าเป็นเครื่องกำหนดอนาคตของบ้านเมืองโดยแท้"(วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2513 : 93 - 94)

สำหรับประเทศไทย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาเป็นอย่างดี จึงได้กำหนดในแผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2503 เพื่อให้ประชาชนได้รับการศึกษาอยู่ในโรงเรียน ประถมศึกษาจนอายุ 15 ปีเป็นอย่างน้อย เพราะการศึกษาไม่เพียงแต่จะทำให้คนมีความรู้ อ่านออกเขียนได้ มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทางด้านวิชาการ อันจะนำไปสู่ความเจริญทางด้านวัตถุเท่านั้น แต่ยังช่วยอบรมฝึกฝนให้เป็นคนรู้จักขนบวิถียุคใหม่ และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ มีสติปัญญาตัดสินใจได้ถูกต้อง มีสุขภาพทางกายและทางจิตที่พร้อมที่การงานของตน สามารถปรับปรุงตนเองให้เหมาะสมกับกาลเทศะ เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่บ้านเมืองต้องการ (บุญถิ่น อัตถากร, 2513 : 1)

การจัดการศึกษาจะบรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ ต้องอาศัยครูเป็นกำลังสำคัญ เพราะครูเป็นผู้วางรากฐานการศึกษาแก่อนุชนใหม่มีความรู้ มีพละนาถมีดี มีความสามารถในการประกอบอาชีพ มีความประพฤติดี รู้จักดำเนินชีวิตของตนให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ตลอดจนเป็นผู้ยึดมั่นในวัฒนธรรมของชาติ (อารี ริงลีโยกฤษ, 2513 : 1)

เมื่อครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ในการที่จะปลูกฝังให้บุคคลเจริญงอกงามในด้านต่างๆ งานครูจึงเป็นงานหนักและซับซ้อน ผู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่ครูได้ดี จึงควรเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดี มีคุณลักษณะเหมาะสมที่จะเป็นครู และควรผ่านการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิชาชีพทางด้านนี้มาโดยเฉพาะ เช่น สถาบันฝึกหัดครู หรือวิทยาลัยครูต่างๆ เป็นสับ ทั้งนี้เพราะอาชีพครูเป็นอาชีพที่ต้องใช้เทคนิคเฉพาะ เพื่อเป็นแนวทางในการตั้งจุดมุ่งหมาย วางแผนและจัดการ เรียบการ สอน ตลอดจนทั้งรู้เทคนิคของการวัดผล เพื่อจะได้ปรับปรุงการ เรียบการ สอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา จึงต้องพยายามเลือกเฟ้นบุคคลที่มีคุณลักษณะเหมาะสมเข้ามาเป็นครู เพื่ออบรมสั่งสอนกลบตรกุลธิดาให้เป็นพลเมืองดีของชาติต่อไป

๕ แต่เนื่องจากระยะเวลาที่ผ่านมา มีช่วงหนึ่งที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาทางด้านการศึกษาอย่างหนัก เกี่ยวกับปริมาณของเด็กที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้สถานศึกษาไม่เพียงพอกับจำนวนเด็ก ถึงแม้รัฐบาลจะได้พยายามให้บริการทางด้านการศึกษาอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม ก็ยังไม่ทันกับปริมาณของเด็กที่เพิ่มขึ้น รัฐบาลจึงจำเป็นต้องเน้นหนักทางด้านปริมาณการผลิตครู ให้เพียงพอับความต้องการ เป็นอันดับแรก ทั้งนี้เพื่อให้สามารถขยายบริการทางด้านการศึกษาแก่บุตรชนของประเทศอย่างทั่วถึง (บุญชนะ อิศตถกร, 2513 : 12) และการที่รัฐบาลมีความจำเป็นต้องเร่งผลิตครู โดยถือเอาปริมาณเป็นสำคัญนี้เอง จึงทำให้เกิดปัญหาทางด้านคุณภาพการึกษาและด้านอื่นๆตามมา เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ย่อมจะมีผลกระทบกระเทือนถึงสภาพการ เรียบการ สอนในชั้นอย่างไม่มีปัญหา ฉะนั้น จึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา เช่น ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาธิการ ครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ ครูผู้สอน ฯลฯ ที่จะต้องร่วมมือกันหาทางช่วยเหลือ ให้ครูสามารถปรับปรุงการ เรียบการ สอนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

๖ สำหรับวิธีการที่จะช่วยให้ครูสามารถปรับปรุงการ เรียบการ สอนให้มีประสิทธิภาพนั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน เช่น การจัดการประชุมอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ การสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเผยแพร่ความรู้ทางเอกสาร การสาธิตการสอน และการสังเกตการสอน แนววิธีที่ ชีร์ชัย ปุณณโชติ (ชีร์ชัย ปุณณโชติ, 2515 : 38) เห็นว่าเป็นวิธีการที่ดี มีความเป็นปรัญญสูง คือ "การสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูอย่างมีระบบในขณะสอน"

เพราะวิธีการดังกล่าวจะช่วยให้ครูมองเห็นสภาพการสอนของตนว่าเป็นอย่างไร มีสิ่งใดบกพร่อง ควรแก้ไข

เนื่องจากวิธีการสังเกตพฤติกรรมการสอนอย่างมีระบบ เป็นวิธีที่มีประโยชน์ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพได้วิธีหนึ่ง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เนื่องจากพฤติกรรมการสอนของครูมีองค์ประกอบอยู่หลายด้านด้วยกัน เช่น การเตรียมการสอน การใช้อุปกรณ์การสอน การกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการประเมินผล ฯลฯ ไม่สามารถจะทำการศึกษารองประกอบต่างๆ ได้ทั้งหมดในขณะเดียวกัน ฉะนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะองค์ประกอบทางด้านการสอน ที่เห็นว่าสำคัญ และมีประโยชน์ ซึ่งครูส่วนมากมักจะละเลยและมองข้ามความสำคัญไปเสียเพียงสองด้าน คือ ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน และโดยที่ นันนาลลี (Nunnally, 1969 : 470) มีความเห็นว่าการสมรรถภาพในการทำงานเกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ความสำเร็จในการทำงานของแต่ละคน อาจมีผลเนื่องมาจาก ลักษณะทางสังคม แรงกระตุ้น และการปรับตัว ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปร ด้านการปรับแก้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หน่วยงานที่ครูสังกัด วุฒิ ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์ในการสอน ดังปรากฏในความมุ่งหมายต่อไปนี้

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อสร้างเครื่องมือสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน โดยแยกเปรียบเทียบตาม หน่วยงานที่ครูสังกัด วุฒิ ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์ในการสอน
3. เพื่อศึกษาว่าครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนต่างกันหรือไม่ เพียงใด
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับแก้ของครู

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้เครื่องมือสำหรับศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
2. จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอน ครูใหญ่ ศึกษานิเทศก์ ตลอดจนผู้บริหารการศึกษาในการที่จะแก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ
3. จะเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครู และพฤติกรรมของบุคลากรในอาชีพอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะกระทำกับครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดเทศบาล ปีการศึกษา 2517 ในจังหวัดสมุทรสาคร

2. ตัวแปรต่างๆที่จะศึกษา

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่อไปนี้

- พฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
- พฤติกรรมการสอนของครูด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
- การปรับตัว

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่างตัวแปรต่อไปนี้

ตัวแปรอิสระ

- สังกัด
- วุฒิ
- ระดับชั้นที่สอน
- ประสบการณ์ในการสอน
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตัวแปรตาม

- พฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
- พฤติกรรมการสอนของครูด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การเรียนการสอนเป็นปรากฏการณ์ที่สลับซับซ้อน แต่มีทางที่จะสามารถจัดระเบียบหรือบอกลักษณะของตัวแปรต่างๆได้
 2. บทบาทของครูในห้องเรียนนั้นแบ่งได้ 3 ประเภทคือ
 - 2.1 การสร้างและการกำหนดความมุ่งหมายของการเรียน
 - 2.2 การเสริมสร้างการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ
 - 2.3 การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอน
 3. สภาพการเรียนโดยทั่วไปจะมีองค์ประกอบหลักอยู่ 3 อย่าง คือ
 - 3.1 ผู้เรียน
 - 3.2 เนื้อหาหรือสาระของการเรียนรู้ รวมทั้งบรรยากาศของการเรียนรู้ด้วย
 - 3.3 ครูซึ่งเป็นผู้นำในการเรียนการสอน
 4. สภาพการเรียนการสอนจะมีชุดของตัวแปรหลักอยู่ 2 อย่าง คือ
 - 4.1 เนื้อหาและสาระของการสอน
 - 4.2 บรรยากาศทางอารมณ์และสังคมในห้องเรียน
 5. ในขอบข่ายของการเรียนการสอน ครูมีบทบาทหลักอยู่ 2 อย่าง คือ
 - 5.1 สร้างบรรยากาศทางอารมณ์และสังคมในห้องเรียนให้สบายและรื่นรมย์
 - 5.2 จัดกระทำดำเนินการและควบคุมสาระการสอน การเรียน ให้เป็นไปตามความมุ่งหมายของบทเรียนนั้น
- การสร้างบรรยากาศที่รื่นรมย์ทางอารมณ์และสังคมให้เกิดขึ้นในห้องเรียนนั้น เกี่ยวข้องหรือขึ้นอยู่กับทักษะของครู พฤติกรรมทักษะเหล่านี้สามารถบรรยายบอกลักษณะและสังเกตได้
6. การสังเกต พฤติกรรมการสอนหรือทักษะการสอนนั้น ผู้สังเกตสามารถจะฝึกฝน

การสังเกต ให้ได้ผลที่มีความเป็นปรนัยสูงปราศจากความลำเอียง

7. ครูผู้สอนสามารถจะฝึกฝนทักษะที่จำเป็นต่อการสอนนั้นๆได้

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. **สังกัด** หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ในระดับประถมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งแยกออกเป็น
 - 1.1 สังกัดกรมสามัญศึกษา หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา
 - 1.2 สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษาของเอกชน
 - 1.3 สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
 - 1.4 สังกัดเทศบาล หมายถึงหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษาของเทศบาลตำบลและเทศบาลเมือง
2. **วุฒิ** หมายถึงระดับทางการศึกษาของครูในกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแยกออกเป็น
 - 2.1 ต่ำกว่า ป.กศ.
 - 2.2 ป.กศ.หรือเทียบเท่า
 - 2.3 ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่า
 - 2.4 ปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรี
3. **ระดับชั้นที่สอน** หมายถึงชั้นเรียนที่ครูในกลุ่มตัวอย่างทำการสอน ซึ่งแยกออกเป็น 3 ระดับ คือ
 - 3.1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2
 - 3.2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4
 - 3.3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 - 7

4. ประสบการณ์ในการสอน หมายถึงจำนวนปีที่ครูในกลุ่มตัวอย่าง ได้ปฏิบัติกา
สอนมาแล้ว โดยแบ่งออกเป็นช่วงเวลาต่างๆดังนี้ คือ

4.1 ต่ำกว่า 3 ปี

4.2 3 - 7 ปี

4.3 8 - 12 ปี

4.4 13 ปีขึ้นไป

5. พฤติกรรมการสอน (Instructional Behavior) หมายถึงพฤติกรรม
การเรียนการสอนที่เกิดในห้องเรียน เป็นกระสวนพฤติกรรมของครูและนักเรียนที่เกิดต่อเนื่อง
กัน เพื่อให้บรรลุถึงความมุ่งหมายในการสอน โดยมุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมการสอนที่เกี่ยวกับ

5.1 การกำหนดงานให้นักเรียน หมายถึงพฤติกรรมการสอนของครูที่แทน
ควยคะแนน จากการสังเกตการสอนในห้องเรียน เกี่ยวกับการเตรียมงาน
การมอบหมายงาน และการตรวจแก้งานที่ให้นักเรียนทำ โดยใช้แบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
ซึ่งดัดแปลงมาจาก Preliminary Classification of Item Pool : Making
Assignments, monitoring in class assignment, review and
correction of assignment และถือว่าผู้ที่โคคะแนนสูงมีพฤติกรรมการสอนด้าน
การกำหนดงานให้นักเรียนดีกว่าผู้ที่โคคะแนนต่ำ

5.2 การทบทวนเมื่อจบบทเรียน หมายถึงพฤติกรรมการสอนของครูที่แทน
ควยคะแนน จากการสังเกตการสอนในห้องเรียน เกี่ยวกับการเชื่อมโยงบทเรียนเก่ากับ
บทเรียนใหม่ การสรุปย่อเรื่องราวที่เรียนมาแล้ว โดยใช้แบบสังเกตที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่ง
ดัดแปลงมาจาก Preliminary Classification of Item Pool : Review,
end a lesson Summary และถือว่าผู้ที่โคคะแนนสูงมีพฤติกรรมการสอนด้านการ
ทบทวนเมื่อจบบทเรียนดีกว่าผู้ที่โคคะแนนต่ำ

6. การปรับตัว (Adjustment) หมายถึงความสามารถของครูที่จะเข้ากับสภาพ
แวดล้อมและสถานการณ์ใหม่ๆได้ รู้จักสภาพของตนเอง ตลอดจนสภาพของการสัมพันธ์กับ
บุคคลอื่นๆ ในการศึกษาคั้งนี้ การปรับตัว หมายถึงคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบ

การปรับตัว ซึ่งปรับปรุงจากแบบทดสอบของ สุนันท์ ศลโกสุม (สุนันท์ ศลโกสุม, 2517 : 272) และถือว่าผู้ที่ไคคะแนนสูงมีความสามารถในการปรับตัวดีกว่าผู้ที่ไคคะแนนต่ำ

7. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยากและซับซ้อน เมื่อเผชิญกับอุปสรรคก็ไม่ท้อถอย แต่จะมีความวิริยะอุตสาหะฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหมดให้สิ้นไป ต้องการอิสระในการแสดงออกทั้งในสิ่งที่ เป็นรูปธรรม และแนวคิด มีความรู้สึกที่ต้องการชัยชนะในการแข่งขันหรือความดีเด่นกว่าบุคคลอื่น เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานอันสูงส่งที่ตั้งไว้ พฤติกรรมต่างๆของ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น อาจสังเกตเห็นได้จากการกระทำกิจกรรมต่างๆ เพราะบุคคลประเภทนี้มีความรับผิดชอบสูง ชอบเป็นผู้นำ กล้าเสี่ยง สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ในการศึกษาครั้งนี้ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึงคะแนนจากการตอบแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งปรับปรุงจากแบบทดสอบของ ประสาท ปันท้วงกูร (ประสาท ปันท้วงกูร, 2516 : 106) และถือว่าผู้ที่ไคคะแนนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าผู้ที่ไคคะแนนต่ำ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอน

การสังเกตเป็นวิธีการรวบรวมข้อมูลหลักของการวิจัย เป็นการใชัพระสาทสัมผัสทั้งหมด เพื่อตรวจสอบความจริงของปรากฏการณ์ ฉะนั้นการสังเกตจึงควรจะมีข้อกำหนดที่ดี จึงระมัดระวังข้อมูลที่เชื่อถือได้ ข้อกำหนดต่างๆคือ ความตั้งใจ ความรอบไวในการใช้ประสาท ความรอบไวในเชิงสังเกต สิ่งต่างๆเหล่านี้จะต้องฝึกฝนและจัดระบบก่อนการสังเกต การจัดระบบการสังเกตนี้จะมีให้แนวคิด การแบ่งประเภทและแนวทางการสังเกตไว้หลายคนและหลายวิธี ทั้งนี้แล้วแต่การแบ่งกลุ่มของพฤติกรรมที่จะสังเกต และความมุ่งหมายของการวิจัยของแต่ละบุคคล เช่น แฟลนเดอร์ (Flander) แบ่งกลุ่มของพฤติกรรมออกเป็น 10 กลุ่ม เพื่อศึกษาลักษณะของปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่ครูและนักเรียนใช้ในระหว่างการเรียนรู้การสอน ระบบการสังเกตของแฟลนเดอร์นี้ เรียกว่า Flander's Interaction Analysis

Categories (FIAC) การสังเกตตามระบบ FIAC นี้ ได้แบ่งกลุ่มพฤติกรรมทางภาษาที่ใช้ในห้องเรียนไว้ 10 ประเภท คือ

ครูเป็นผู้พูด

ก. ตอบรับ (พฤติกรรมทางอ้อม)

1. แสดงการยอมรับหรือความรู้สึกที่ดีต่อคำพูดของนักเรียน
2. แสดงการชมและยกย่อง
3. แสดงการยอมรับการพูดของนักเรียน
4. ครูเป็นผู้ถามตามแนวความคิดของครู

ข. ครูเริ่มต้น (พฤติกรรมทางตรง)

5. ครูบรรยาย
6. ครูสั่งการ
7. ครูวิจารณ์

นักเรียนพูด

ก. ตอบรับ

8. นักเรียนตอบรับ

ข. นักเรียนเริ่มต้น

9. นักเรียนเป็นผู้เริ่มต้นพูด

10. การเงี่ยบ - สับสน (ซึ่งเป็นบรรยากาศพิเศษแยกจาก 9

ประเภทข้างต้นนั้น)

เมื่อผู้สังเกตเข้าไปในชั้นแล้ว ก็ทำการ ชี้นับความถี่ของพฤติกรรมที่ปรากฏ แล้ว นำความถี่ของพฤติกรรมนั้น ไปเจียนับในตาราง 10 x 10 เพื่อการตีความหมายของ พฤติกรรมทางภาษาในชั้นเรียนต่อไป

โอเบอร์ และคณะ (Ober and Others , 1971) ได้จัดระบบกลุ่มของพฤติกรรม ไว้ 2 ประเภท คือ

1. The Reciprocal Category System (RCS)

ซึ่งเป็นการปรับปรุงจากของ FIAC เป็นระบบที่สังเกตการพูดของครูและของนักเรียนโดย มีรหัสดังนี้

รหัสครู	ประเภทของพฤติกรรม	รหัสของนักเรียน
1	การบรรยายที่เป็นกันเอง อมยิ้ม	11
2	การยอมรับ	12
3	การขยายความเพื่อความชัดเจน	13
4	การถามเพื่อหาความจริงเพิ่มเติม	14
5	การตอบรับ	15
6	การให้ข้อความจริง	16
7	การสั่งการ	17
8	การแก้ไขที่ผิด	18
9	บรรยากาศที่เคร่งเครียด	19
10	เงี่ยบ และ สับสน	10

การสังเกตนั้นจะมีการบันทึก รหัสประจำประเภทของพฤติกรรมของครู (1 - 10) และของนักเรียน (11 - 19) ลงในกระดาษ แล้วจับคู่ของข้อมูลที่ต่อเนื่องกันแล้วนำไปชี้คัมป์ในตาราง $10 \neq 10$ เช่นเดียวกัน จากนั้นก็รวมประเภทของพฤติกรรมที่เป็นของครูของนักเรียน ครูกับนักเรียน แล้วก็คิดเป็นเปอร์เซ็นต์เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบ ตามประเภทของพฤติกรรมทั้ง 9 ประเภท ระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งอาจแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. ตาราง (1 - 9) \neq (1 - 9) เป็นของครูพูด
2. ตาราง (11 - 19) \neq (1 - 9) เป็นของครูพูดกับนักเรียน
3. ตาราง (1 - 9) \neq (11 - 19) เป็นของนักเรียนพูดกับครู
4. ตาราง (11 - 19) \neq (11 - 19) เป็นของนักเรียนตอบนักเรียน

2. Equivalent Talk Categories (ETC) เป็นอีกระบบหนึ่งที่มีแบ่งกลุ่มลักษณะการพูดออกเป็น 9 ประเภท แล้วก็ใช้เป็นเกณฑ์ในการสังเกตลักษณะ การโต้ตอบกันในชั้น อันจะประเมินถึง ระดับของความถี่ ในการใช้ภาษาของครูและนักเรียนในขณะที่กำลังสอน การจัดกลุ่มพฤติกรรมทางการพูดนั้นใช้เลข 1 - 9 เป็นรหัสของครู และ 11 - 19 เป็น รหัสของนักเรียน ส่วน 0 นั้น แทนบรรยากาศที่เงียบไม่ได้พูด การสังเกตนั้นสังเกตและจดบันทึกทุกๆ 3 นาที ซึ่งอาจจะจัดกลุ่มไว้อย่างนี้

รหัสของครู	ชนิดของพฤติกรรม	การจัดประเภท	รหัสของนักเรียน
1	บรรยาย	บรรยาย อธิบายให้ความรู้	11
2	คำถาม	ถามเพื่อให้ตอบจากความรู้ ความจำ (ในระดับต่ำ)	12
3	คำถาม	ถามเพื่อกำตอบที่ผู้ตอบต้องแปล ขยายความ นำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า (ระดับสูง)	13
4	คำตอบ	ตอบจากความรู้ ความจำ เป็นคำตอบ ขอเท็จจริงที่รู้แล้ว (คำตอบระดับต่ำ)	14

รหัสของครู	ชนิดของพฤติกรรม	การจัดประเภท	รหัสของนักเรียน
5	คำตอบ	ตอบจากความคิด ซึ่งต้องมีการ แปลและขยายความ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า (คำตอบที่ ต้องใช้ความคิดในระดับสูง)	15
6	การแสดงความคิดเห็น	ระดับเพื่อรักษาความต่อเนื่องของ การสนทนาในชั้น เป็นการขยาย ความมีทัศนคติเพิ่มขึ้น แต่อยู่ในระดับ ของความถึกเดิม	16
7	การแสดงความคิดเห็น	ระดับขยายความคิดให้สูงขึ้น เช่น ให้ข้อมูลมากขึ้น ให้หลักเกณฑ์มากขึ้น แสดงความคิดที่ลึกซึ้งมากขึ้น	17
8	การแสดงความคิดเห็น	ชั้นปฏิบัติการแสดงความคิดเห็น สรุปความ คิดเห็นเป็นหลักการ	18
9	กิจกรรมการเรียนรู้	เรียนตามคำสั่ง ให้งานทำ ซึ่งวาง ไว้เป็นขั้นตอนที่มีแบบแผนที่เตรียมการ ไว้แล้ว	19
0	กิจกรรมการเรียนรู้	เฉยๆ ไม่มีการใช้ภาษา	0

ในการสังเกตผู้สังเกตจะต้องเข้าใจความหมายของพฤติกรรม และต้องฝึกการใช้
รหัสให้คล่อง เพื่อจะได้บันทึกเลขรหัสได้ตรงตามพฤติกรรมที่ปรากฏในชั้น การจดบันทึกที่
ละเอียดตรงตามระบบที่จำแนกไว้นั้นเป็นของสำคัญมาก แล้วก็นำมาจับคู่ ตามลำดับของรหัส
เพื่อแสดงความต่อเนื่องของการพูดเป็นคู่ๆ แล้วนำไปเจนนับในตาราง 20 ÷ 20 ซึ่งตาราง
นี้อาจแบ่งส่วนได้ 4 ส่วนด้วยกันคือ
ส่วนที่ 1 เป็นพฤติกรรมของครู

- ส่วนที่ 2 เป็นพฤติกรรมของนักเรียนหลังจากครูพูด
 ส่วนที่ 3 เป็นพฤติกรรมของนักเรียนก่อนครูพูด
 ส่วนที่ 4 เป็นพฤติกรรมของนักเรียน กับ นักเรียน

(พจน ละเอียด, 2517 : 1 - 9)

การกำหนดงานให้นักเรียน

การกำหนดงานให้นักเรียน เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของการสอน ซึ่งมีผลสืบเนื่องมาจากการที่ครูได้สอนบทเรียนใดบทเรียนหนึ่งไปแล้ว และใครจะทดลองความรู้ ความเข้าใจของนักเรียนในสิ่งที่ได้สอนไปว่า นักเรียนสามารถจะใช้ความรู้ที่เรียนไป ให้เป็นประโยชน์มากน้อยเพียงใด ฉะนั้น เพื่อให้การกำหนดงานให้นักเรียนบังเกิดผลดีตามความมุ่งหมาย ครูควรเตรียมงานที่จะให้นักเรียนทاملองหน้าว่ามีความมุ่งหมายอย่างไร สาระและหัวข้อสำคัญๆ ควรจะมีลักษณะเป็นเช่นไร จะกำหนดแบบฝึกหัดและคำถามอย่างไร จึงจะเหมาะสม คະเนคตึยควยวาวจะมีอะไรยาก และควรจะให้คำแนะนำอย่างไร ตลอดจนมาตรฐานสำหรับใช้วัดว่านักเรียนควรจะทำได้อะไรบ้าง จึงจะแสดงว่านักเรียนเอาใจใส่ชวนชวยในการเรียนแล้ว อย่างเพียงพอ ครูจะต้องนึกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลควยวาว นักเรียนทุกคนมิได้สามารถเสมอเหมือนกัน การกำหนดงานให้เหมาะสมกับอายุ ความสามารถของนักเรียน และเวลาที่นักเรียนมีพอจะทำงานนั้นให้สำเร็จได้หรือไม่เพียงใด และงานที่กำหนดนั้นควรเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ยิ่งขึ้น

ละเมียด ลิมอักษร (ละเมียด ลิมอักษร, 2505 : 233 - 241) ได้กล่าวถึงการกำหนดงานให้นักเรียนทำไว้ว่า ไม่วางงานนั้นจะเป็นงานอ่าน งานเขียน งานทำแบบฝึกหัด หรืองานแก้ปัญหาวาคววาวแล้วแต่มีความมุ่งหมายให้นักเรียนได้รับความรู้ เกิดทักษะ และทัศนคติที่ดี มีประสบการณ์ มีความสนใจกว้างขวางขึ้น ก่อให้เกิดพัฒนาการทางกาย สมองอารมณ์ และสังคม สมความมุ่งหมายของการศึกษา งานที่มอบหมายให้นักเรียนทำได้แก่งานที่ให้นักเรียนทำ ที่โรงเรียนและงานที่ให้นักเรียนทาเป็นการบ้าน การให้งานนักเรียนทำควรมีความมุ่งหมาย 3 ประการ ดังนี้ กือ

1. การให้งานนั้นจะช่วยให้นักเรียนเกิดความงอกงามขึ้นเพียงใด
2. การงานนั้นเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของนักเรียนเพียงใด
3. การงานนี้นักเรียนสนใจและตั้งใจทำเพียงใด

หลักในการให้งานนักเรียน ครูควรมีหลักการในการให้งานนักเรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์
ในทางการศึกษากังต่อไปนี้

1. การกำหนดงานจะต้องแจ่มแจ้ง และแน่นอน ครูจะต้องอธิบายการงานให้ชัดเจน
ให้นักเรียนเข้าใจโดยถูกต้อง และกำหนดขอบเขตของงานให้แน่นอนไม่กว้างขวางเกินไป

2. ควรใช้ภาษาที่เด็กเข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัย และพื้นความรู้ของนักเรียน

3. การกำหนดงานใหม่ควรติดต่อกับงานที่นักเรียนได้เคยเรียน และกระทำมาแล้ว
เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิมย่อมเป็นรากฐานของความรู้หรือประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การ
เรียนรู้เป็นไปโดยง่ายและสะดวกขึ้น

4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของงานที่มอบหมาย เพื่อให้นักเรียนมองเห็นคุณค่าของงาน
อันจะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

5. เร้าความสนใจของนักเรียนใหม่ ๆ ของงานนั้น

6. ครูควรเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้น และปัญหานั้นไม่ควรยากเกินความสามารถของเด็ก แต่
เร้าความอยากรู้อยากเห็น และยั่วยุให้เด็กอยากแก้ปัญหาเหล่านั้นๆ

7. ควรให้นักเรียนรู้โครงการงานย่อยๆ เสียก่อน จะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปให้จบ

8. นักเรียนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล งานที่กำหนดให้นักเรียนเก่งและนักเรียน
อ่อนควรยากง่ายต่างกัน ถ้าให้งานอย่างเดียวกัน ก็ควรพิจารณาคุณภาพของงานแตกต่างกัน
หรือให้เด็กอ่อนมีเวลาทำมากกว่า เป็นต้น

9. ควรยั่วยุให้เด็กพยายามทำเพื่อผลงานมากกว่าหวังรางวัล หรือเกรงกลัวการ
ลงโทษ การเข้าใจในคุณค่าของคำถาวย่อมยั่วยุให้เด็กเกิดความสนใจ และตั้งใจทำงานจริงๆ

10. ควรคำนึงถึงวัยของเด็กด้วย สำหรับเด็กเล็กควรมุ่งให้เด็กเกิดความรู้ ชำนาญ

ในงานที่ใช้กำลังกายเป็นใหญ่ แต่สำหรับเด็กโตรู้จักใช้ความคิดแล้ว ควรให้งานที่ส่งเสริมให้เด็กใช้ความคิดมากขึ้น

11. การให้งานควรเหมาะสมกับเวลาที่เด็กมีอยู่ ไม่ควรให้มากเกินไปจนนักเรียนไม่มีเวลาพักผ่อน หรือทำให้สำเร็จได้ และไม่ควรรี้นอยจนมีเวลาว่างมากเกินไป ควรให้นักเรียนได้ใช้เวลาทำแบบฝึกหัดจนเกิดความรู้อะกัษะจริงๆ

12. งานที่ให้ควรเปลี่ยนแปลงและแตกต่างกัน เพื่อมิให้ซ้ำจนเกิดความเบื่อหน่าย งานที่ให้ทำอาจเป็นแบบฝึกหัด การทำสรุปภาพ หรือการวาดรูป ฯลฯ เป็นต้น

การตรวจแก้ไข เป็นงานสำคัญยิ่งของครู เมื่อให้งานนักเรียนแล้ว ครูจำเป็นต้องตรวจงานที่นักเรียนทำมาทุกครั้ง เพื่อให้นักเรียนเห็นว่าครูมีความสนใจ และเอาใจใส่ในงานของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่กล้าหลีกเลี่ยงการส่งงาน การสนใจและการเอาใจใส่ของครูย่อมเป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเอาใจใส่ขึ้นด้วย การตรวจงานที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้คือ

1. ตรวจดูความสนใจและตั้งใจ
2. ตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ไม่ควรแก้ไขทุกตอน เพราะอาจทำให้นักเรียนท้อใจ เมื่อเห็นค้ผิดมากๆ หรือเกิดความสับสนอ่านไม่รู้เรื่อง
3. การแก้ควรใช้เครื่องหมายและตกลงกับนักเรียนว่า เครื่องหมายแต่ละอย่างหมายความว่าอย่างไร เช่น เครื่องหมายวงกลมล้อมรอบคำ หมายความว่าคำนั้นผิด เป็นต้น
4. เมื่อตรวจงานส่งกลับไปแล้ว ควรมีเวลาให้นักเรียนเข้ามาหาครูเพื่อซักถามข้อสงสัยต่างๆได้
5. ไม่ควรเก็บงานของนักเรียนไว้นานจนนักเรียนหมดความสนใจ
6. ควรพยายามตรวจงานของนักเรียนด้วยตนเอง และพิจารณาทั้งในด้านความสะอาดเรียบร้อย ความตั้งใจ ความปราณีศ
7. ให้นักเรียนแกงานที่ถูกต้องส่งครูทุกครั้ง
8. รวบรวมขอบปรอง หรือสิ่งที่นักเรียนทำผิดรวมกันไว้ แล้วนำขึ้นอธิบายบนกระดานดำ ให้นักเรียนทั้งชั้นเข้าใจทั่วกัน

9. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจ ในการตรวจแก้งานของครู เพื่อให้เห็นคุณค่าของการแกชอบกพร่องต่างๆ

10. การตรวจแก้งานจะไม่เกิดคุณค่าแต่อย่างใด ถ้านักเรียนยังคงทำผิดอยู่อย่างเดิม ครูจึงควรพยายามให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนให้มากที่สุด

11. ให้คะแนนหรือใส่คำพูดชื่นชม เช่น ดี ก็มาก แต่ก็ควรชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจ ความมุ่งหมายว่า คะแนนหรือคำชื่นชมนั้น เพื่อให้นักเรียนรู้ระดับงานของตน

วิธีการตรวจแก้งาน ครูอาจจะใช้วิธีการตรวจแก้งานได้หลายวิธี ตามความเหมาะสม ดังนี้

1. เกมสนุกของนักเรียนมาตรวจในเวลาว่าง อาจเป็นการบ้านหรืองานที่ให้นักเรียนทำในห้องเรียนก็ได้ ใช้วิธีการตรวจแก้งานดังกล่าวข้างต้น วิธีการตรวจแก้งานนี้เป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะครูได้เห็นงานของนักเรียนเอง มีโอกาสเห็นความสามารถและชอบกพร่องของนักเรียน เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไข แต่ครูต้องใช้เวลามาก วิธีนี้เหมาะสำหรับการตรวจแบบฝึกหัดต่างๆ ที่ต้องการความละเอียดถี่ถ้วน เช่น วิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งต้องตรวจทั้งวิธีทำการคิดคำนวณ ความสะอาดเรียบร้อย

2. ให้นักเรียนเปลี่ยนสมุดกันแล้วครูตรวจพร้อมๆกันในชั้น การตรวจวิธีนี้เหมาะสำหรับงานที่ไม่ได้แสดงถึงวิธีทำอย่างละเอียด ได้ตรวจเฉพาะคำตอบเท่านั้น เช่น เลขคิดในใจ แบบฝึกหัดชนิดปรนัย ผิด - ถูก เป็นต้น วิธีตรวจชนิดนี้นอกจากนักเรียนจะรู้ผลงานของตนทันทีแล้ว ยังประหยัดเวลา และภาระของครู การตรวจจะได้ประโยชน์ขึ้นถ้าครูชี้แจง และอบรมให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบ ทำการตรวจด้วยความระมัดระวัง และซื่อสัตย์สุจริต แต่ไม่เหมาะสำหรับใช้กับเด็กเล็กๆซึ่งยังไม่รู้จักรับผิดชอบ และไม่มี ความละเอียดถี่ถ้วนพอ

3. การตรวจเป็นรายคนในเวลาเรียน ได้แก่การให้นักเรียนทำในชั้น ผู้ใดทำเสร็จก็นำมาส่ง แล้วครูตรวจแก้ไข การตรวจงานวิธีนี้นอกจากครูจะมีโอกาสได้เห็นผลงาน และความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนแล้ว นักเรียนยังมีโอกาสทราบชอบกพร่องของตนได้ทันทีด้วย แต่ครูจะใช้วิธีตรวจแก้งานแบบนี้ไม่ค่อยบ่อยนัก เพราะต้องใช้เวลารวมนาน อาจทำให้เสียเวลาการเรียนการสอนไป

4. การเกินตรวจงานของนักเรียนในชั้นทำงานอยู่ในชั้น ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสม สำหรับการตรวจเร็วๆ ไม่ต้องการความพิถีพิถัน ได้แก่การตรวจงานที่ครูสั่งให้ทำพร้อมๆกัน เช่น ให้วาดรูปต่างๆโดยมุ่งให้เป็นกิจกรรมสำหรับนักเรียนได้แข่งขัน เพื่อความสนุกในการเรียน และเป็นการฝึกทักษะด้วย

ธนู แสงศักดิ์ และคณะ (ธนู แสงศักดิ์, 2509 : 47) ได้กล่าวถึงการกำหนดงานให้นักเรียนทำว่า คือการให้นักเรียนปฏิบัติงานเกี่ยวกับบทเรียนที่ได้เรียนมา เช่น ทำแบบฝึกหัด ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ทบทวนบทเรียนต่างๆ โดยครูเป็นผู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทเรียน และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียนมากขึ้น โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ

1. สร้างนิสัยในการเรียน
2. ทำให้เกิดกิจกรรมการเรียน
3. ให้นักเรียนเข้าใจได้ว่าทฤษฎีอย่างไรจึงจะได้ผลและถูกวิธี

ลักษณะของงานที่กำหนดให้ควรมีลักษณะดังนี้คือ

1. แสดงความแน่นอนและชัดเจนเกี่ยวกับอะไร และจะต้องทำอย่างไร
2. จัดให้เหมาะสมกับความรู้ของนักเรียนในชั้นนั้นๆ
3. ไม่มากและไม่น้อยเกินไป
4. ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจ
5. งานที่กำหนดให้ควรมีสัมพันธ์กับบทเรียนที่ได้เรียนมาแล้ว

เกรียง เอี่ยมสกุล (เกรียง เอี่ยมสกุล, 2509 : 177 - 180) ได้กล่าวถึงการกำหนดงานให้นักเรียนทำเป็นการบ้านว่า เป็นกิจกรรม เป็นงานภาคปฏิบัติ เป็นการเรียนอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความจำเป็นในกระบวนการเรียน การบ้านในปริมาณที่พอเหมาะแก่วัย ชั้น และเวลาของเด็ก และได้รับการพิจารณาจากครูด้วยดีแล้วย่อมมีคุณค่าในการศึกษา เป็นประโยชน์แก่เด็ก หากการบ้านไม่มีลักษณะดังกล่าวก็อาจให้โทษแก่เด็กได้ โดยอาจจะเป็นการทรมานและทำลายสุขภาพของเด็กทั้งทางกายและทางจิตใจ

ลักษณะของการบ้านที่ดี ซึ่งครูควรพิจารณาให้รอบคอบมีดังนี้

1. มีความต่อเนื่องกับวิชาที่เรียนในชั้น
2. มีปริมาณไม่มากเกินไป
3. เหมาะกับกาลเวลา
4. มีความแตกต่างและเปลี่ยนแปลงชนิดของการบ้านอยู่เสมอ
5. มีลุ่มคั้งที่กการบ้านเพื่อเต็อนความจำของนักเรียน และให้ผูปลูกครองทางบ้านไคทราบวว่า ว้าไคมีกการบ้านวิชาอะไร และให้ทำอะไรอย่างไรรอบ้าง ในกรณีนักเรียนชั้นเล็กๆ

เมื่อให้การบ้านไปแล้ว ครูต้องสนใจครวแกการบ้าน และตรวจผลงานของนักเรียนอย่างจริงจังทุกวิชาและทุกครั้ง ไม่ควรลืมหรือปล่อยให้หายไไป หรือไไม่เป็นไปตามกำหนด เพราะถาครูทำเช่นนั้น จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าการบ้านไมีความสำคัญ

การทบทวนเมื่อจบบทเรียน

การทบทวนเมื่อจบบทเรียน เป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของการสอน การเรียนของนักเรียนจะไคผลดีไค่หมั้น จะต้องมีการทบทวนอยู่บ่อยๆ ถึงแม้วาครูจะไคสอนอย่างละเอียดเท้าไคแล้วก็ตาม ถาเวลาล่วงเลยไป ก็อาจทำให้นักเรียนลืมเรื่องที่เรียนไไปได้ไไม่มากกนอย การทบทวนบทเรียนจึงเท้ากับเป็นการรื้อฟื้นเรื่องที่เรียนไไปแล้ว ให้จำไคดีขึ้น

กมล เกฬพิจิตร (กมล เกฬพิจิตร, 2502 : 296 - 300) ไคกล่าวถึงการทบทวนเมื่อจบบทเรียนว้า การทบทวนไคไคแต่เพียงการทบทวนความจริงหรือความรู้ที่ไคเรียนมาแล้วเพื่อให้จำไคเท่านั้น แต่เป็นการพิจารณาความรู้ ความจริงเหล่านั้นในสภาพการณ์ใหม่ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจใหม่ เปลี่ยนแปลงอธิยาสัยและพฤติกรรมแตกต่างไไปกว่าไคเดิม หรือพูดอีกนัยหนึ่งว้า การทบทวนเมื่อจบบทเรียนก็คือ การระลึกถึงความคิด และการกระทำ ที่เป้นมาแล้วแต่หนหลัง เพื่อนำมาไคช่วยในการสร้างคามหมายไคใหม่ๆ ความสัมพันธ์ใหม่ๆ หรือวิธีการใหม่ๆขึ้น

ความมุ่งหมายของการทบทวนเมื่อจบบทเรียน

1. เพื่อเตือนความจำหรือสิ่งที่กระทำมาแล้ว
2. เพื่อรวบรวมจัดสิ่งที่เรียนมาเพื่อให้เข้ารูปเป็นระเบียบ สะดวกแก่ความ

เข้าใจ

3. ช่วยให้นักเรียนเห็นความสัมพันธ์ของบทเรียนโดยตลอด เมื่อได้รวบรวมสิ่งที่เรียนเข้าเป็นหน่วยแล้ว

4. เพื่อช่วยขยายและเพิ่มเติมความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วให้กว้างขวาง เพราะการเรียนโดยปรกติมีน้อยครั้งที่ครูจะมีโอกาสรวบรวมความรู้ให้นักเรียน ได้เรียนโดยละเอียด การทบทวนจึงช่วยให้ครูถือโอกาสเพิ่มเติมความรู้ที่ยังบกพร่อง หรือขยายข้อความ หรือความรู้ที่เห็นว่าเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจครบถ้วนยิ่งขึ้น

5. เพื่อช่วยวางพื้นฐานความรู้ของการเรียนเรื่องต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาคณิตศาสตร์

6. ช่วยให้ครูเข้าใจนักเรียน และรู้ขอบบพร่องของนักเรียน ว่านักเรียนคนใดเข้าใจดี คนใดเข้าใจเพียงครึ่งๆกลางๆ คนใดไม่เข้าใจเลย

7. การทบทวนเมื่อจบบทเรียนช่วยให้ครูเห็นขอบบพร่องในการสอนของครู เพราะการที่นักเรียน เรียนไม่คิดหรือเรียนแล้วไม่เข้าใจ สาเหตุหนึ่งอาจมาจากการสอนของครูก็ได้

8. เพื่อส่งเสริมความสนใจใหม่ในสิ่งที่เรียนไปแล้ว ไม่ใช่เรียนอะไรเสร็จก็แล้วกันไป ครูควรใช้การทบทวนเมื่อจบบทเรียนเป็นวิธีนำความรู้เก่าๆที่เรียนเรียนมาแล้วเข้ามาประจักษ์กัน และย้ำให้นักเรียนเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง ก็จะช่วยให้นักเรียนสนใจ และเห็นคุณค่าของการเรียน

เมื่อการทบทวนบทเรียนมีประโยชน์ และสำคัญมากดังกล่ามาแล้ว ครูจึงควรใช้การทบทวนช่วยในการสอน การทบทวนอาจแบ่งได้กว้างๆเป็น 2 ประเภท คือ

1. การทบทวนอย่างธรรมดา เมื่อเริ่มสอนบทเรียนใหม่ก็ทบทวนบทเรียนเก่าที่เพิ่งเรียนเสร็จไป เพื่อให้การเรียนติดต่อกัน และช่วยเรียกทรงความสนใจและความตั้งใจ

ของนักเรียนให้เกิดขึ้นในสิ่งที่ครูจะสอนใหม่ เพราะนักเรียนเมื่อเรียนมากอย่าง ก็ยอมจำ
 ไม่ได้หมด อาจทำได้เพียงวันเดียวแล้ววันต่อไปก็ลืมเลือน ดังนั้นเวลาที่ครูสอนของใหม่ให้
 นักเรียนก็อาจจะนำไปปะปนกับของเก่าที่เลอะเลือน แล้วก็เลยทำให้ของใหม่เลือนไปเลย ครู
 จึงต้องหมั่นทบทวน คือ เริ่มทบทวนความรู้เก่าเมื่อใกล้จะสอนแล้ว โดยใช้เวลาระหว่างสอน
 สัก 5 – 10 นาที หรือทบทวนเมื่อสอนจบบทเรียนเป็นการสรุป หรือทบทวนเมื่อสอนจบ
 สัปดาห์ จบเดือน จบภาคเรียน จบหลักสูตรแวกก็ได้ ไม่ใช่สอนตะลุยไปตั้งแต่นั้นจน
 นานที่สุดท้าย ในขณะที่สอนอยู่นั้น ถ้ามีข้อความ กฏเกณฑ์หรือเรื่องสำคัญๆ ที่นักเรียนได้เรียน
 ไปแล้วและเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนใหม่ ครูก็ควรย้ำและทบทวนแทรกลงไปด้วย การสอนที่ดี โดย
 ปรกติใช้วิธีวิเคราะห์ก่อน คือ ทบทวนความรู้เก่า แยกแยะความรู้ใหม่ ให้นักเรียนเห็นโดย
 แจ่มแจ้งและเข้าใจ เสร็จแล้วจึงใช้วิธีสังเคราะห์ คือ สอนความรู้ต่างๆที่เรียนไปแล้ว
 เข้าด้วยกันอีกครั้งหนึ่ง บางโรงเรียนจัดให้มีชั่วโมงพิเศษ อาจจะเป็น 1 – 2 ชั่วโมงก็ได้
 ในรอบสัปดาห์หนึ่ง เพื่อให้นักเรียนพบกับครู และได้ถามวิชาต่างๆที่เรียนไม่เข้าใจ วิธีนี้ก็
 นับว่าเป็นประโยชน์ดีมาก

2. การทบทวนโดยเฉพาะ ได้แก่ การทบทวนบทเรียนที่กำหนดเวลาไว้อย่าง
 แน่นหนาว่าในวันนั้น เวลานั้น จะทบทวนวิชาใด หรือทบทวนอย่างพิสดาร เมื่อสอนจบเรื่อง
 จบตอน จบภาคเรียน จบปี หรือจบหลักสูตร เป็นต้น อาจมีการทำแผนผังหรือใช้อุปกรณ์
 การสอน ช่วยประกอบเพิ่มเติมอย่างไรก็ได้ และพยายามทบทวนให้ความรู้ในวิชาต่างๆ
 เกี่ยวพันกันให้มากที่สุด

✓ สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน
2. ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน
3. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้
 นักเรียนแตกต่างกัน

4. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน
5. ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน
6. ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน
7. ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน
8. ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน
9. ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน
10. ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน
11. พฤติกรรมการสอนของครูด้าน การกำหนดงานให้นักเรียน, การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัว มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวก

การตั้งสมมติฐานดังกล่าวแล้วมีเหตุผลดังต่อไปนี้คือ

หน่วยงานที่ครูสังกัด

การบริหารการศึกษาในระดับประถมศึกษาของไทยนั้น ในสมัยที่เริ่มมีการจัดตั้งโรงเรียนใหม่ ๆ นั้น ยังไม่มีหน่วยงานใดรับผิดชอบโดยเด็ดขาด เพราะการศึกษาในสมัยนั้นยังอยู่ในวงแคบ สำหรับหน่วยงานที่รับเอาการศึกษาไปจัด คือ กรมศึกษาธิการ มีอธิบดีเป็นผู้บริหาร ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2441 การศึกษาเริ่มมีแบบแผน และขยายไปยังหัวเมือง หน่วยงานที่จัดการศึกษาในเมืองหลวง คือ กรมศึกษาธิการ กระทรวงธรรมการ ส่วนหัวเมืองหรือส่วนภูมิภาคนั้นมอบให้กระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานปกครองท้องถิ่นเป็นผู้จัด อยู่ในความควบคุมของกระทรวงธรรมการ

พ.ศ. 2451 ได้มีการตกลงให้กระทรวงมหาดไทยจัดการศึกษาเบื้องต้น ให้ราษฎรได้เรียนอย่างทั่วถึง ทว่าราชอาณาจักร ส่วนกระทรวงธรรมการ เป็นผู้จัดการศึกษาระดับสูง รับช่วงจากกระทรวงมหาดไทย สำหรับการศึกษาเบื้องต้นในกรุงเทพฯ เป็นหน้าที่ของกระทรวงนครบาล

พ.ศ. 2452 ให้ข้าหลวงเทศาภิบาลเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการศึกษาตามมณฑล โดยมีข้าหลวงธรรมการจากกระทรวงธรรมการ เป็นผู้จัด

พ.ศ. 2453 ให้กระทรวงนครบาลจัดการประถมศึกษาในส่วนกลาง และกระทรวงมหาดไทยจัดการศึกษาในส่วนภูมิภาค ส่วนกระทรวงธรรมการ เป็นหน่วยประสานงาน

ระหว่าง พ.ศ. 2453 - 2454 ได้มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษา เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมเรื่อยมา จนถึง พ.ศ. 2476 ภายหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง รัฐบาลจึงมอบให้เทศบาลช่วยจัดการประถมศึกษาในเขตเทศบาล แต่ในปี พ.ศ. 2491 การศึกษาประชาบาลที่เป็นของท้องถิ่นได้กลับมาขึ้นตรงต่อกรมสามัญศึกษาทั้งหมด

พ.ศ. 2497 ได้มีการตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เพื่อเปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนช่วยในการจัดการศึกษา เป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ตามแผนการศึกษาชาติ พ.ศ. 2494 และนับจากนี้เป็นต้นไป การจัดการศึกษาของไทยก็เริ่มเป็นปึกแผ่น มีการแบ่งภาคการศึกษาออกเป็น 12 ภาค แต่ละภาคแบ่งเป็นจังหวัด อำเภอ มีศึกษาธิการเป็นผู้จัดการศึกษา โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าบังคับบัญชา (ภิญโญ สาร, 2516 : 336 - 342)

ต่อมา พ.ศ. 2502 รัฐบาลมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจการปกครองระบอบประชาธิปไตยให้มั่นคงอย่างแท้จริง ทำนองเดียวกับวิธปฏิบัติในนานาประเทศประชาธิปไตย ฝ่ายตะวันตกทั้งหลาย ที่มอบให้หน่วยงานปกครองท้องถิ่นต่างๆ รับผิดชอบการบริหารการศึกษาโดยตรง และเรื่องนี้รัฐบาลได้ดำเนินการเป็นขั้นๆ โดยเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2504 ที่โอนโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเทศบาลนครกรุงเทพฯ และเทศบาลนครธนบุรี ให้เทศบาลทั้งสอง ในปี พ.ศ. 2506 ได้โอนโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเทศบาลอื่นๆ ทว่าราชอาณาจักรให้ท้องถิ่นที่มีฐานะเป็นเทศบาลทั้งหมด และในปี พ.ศ. 2509 จึงได้โอนโรงเรียนประชาบาล

ตามพระราชบัญญัติการโอนโรงเรียนประถมศึกษาจากประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2509 ซึ่งเป็นการดำเนินการขั้นสุดท้ายตามนโยบายของรัฐบาล (พงษ์ศิริ เขาวนปรีชา, 2509 : 1)

ปัจจุบัน การบริหารการศึกษาระดับประถมศึกษาของไทย จึงมีหน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่ 4 หน่วย คือ กรมสามัญศึกษา สำนักงานการศึกษาเอกชน องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล ซึ่งทั้ง 4 หน่วยงานนี้มีหน้าที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ที่อยู่ในความรับผิดชอบของตน ให้เจริญก้าวหน้าอย่างอิสระ โดยมีหลักสูตรประถมศึกษาเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

ในการบริหารงาน ทุกอย่างให้เจริญก้าวหน้า และบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ดร. ภิญโญ สาร (ภิญโญ สาร, 2516 : 172) ได้กล่าวว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ

1. คนหรือบุคลากร
2. เงินหรืองบประมาณ
3. วัสดุอุปกรณ์
4. การจัดหรือเทคนิคในการบริหาร

ฉะนั้น ความเจริญก้าวหน้าทางการศึกษาของแต่ละหน่วยงาน จะมีมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญทั้ง 4 ประการที่ได้กล่าวมานี้

จากผลการศึกษาของกองวางแผน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องปัญหา คำนึงทุนทรัพย์ในระบบการศึกษาของไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2503 - 2523 ได้แสดงตัวเลข ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสอน ในระดับประถมศึกษา แยกตามสังกัด พ.ศ. 2512 และ พ.ศ. 2513 ไว้ดังนี้ คือ

สังกัด	รัฐบาลจ่าย			รายจ่ายค่าเงินการ ค่อหน่วยที่ประมาณได้ พ.ศ. 2512
	จำนวนจากยอดทั้ง หมด พ.ศ. 2512	สำรวจจากกลุ่ม		
		สูง	ต่ำ	
กระทรวงศึกษาธิการ	738	702	582	753
กระทรวงมหาดไทย	430	429	228	435
เทศบาล	236	637	148	560
โรงเรียนเอกชน	ขาดข้อมูล	191	0	290

จากตารางจะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทางการศึกษาต่อหน่วยแตกต่างกันมาก ทั้งที่เป็นหน่วยงานที่จัดการศึกษาระดับเดียวกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2517: 33 - 61)

จากผลการวิจัยของคณะกรรมการดำเนินการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการวิจัยเพื่อกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2516 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2517: 19 - 31) พบว่า

1. มาตรฐานของโรงเรียนเอกชนแตกต่างกันมาก แต่มาตรฐานของโรงเรียนรัฐบาลใกล้เคียงกัน มาตรฐานของโรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่อยู่บน้อมิขฐาน แต่มาตรฐานของโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่อยู่ที่มัธยมฐาน

2. โรงเรียนที่มีมาตรฐานอยู่ในอันดับสูง มีมาตรฐานขององค์ประกอบในการจัดการศึกษาสูงทุกหมวด โรงเรียนที่มีมาตรฐานอยู่ในอันดับต่ำ มีองค์ประกอบในการจัดการศึกษาต่ำทุกหมวด

3. ตัวแปรซึ่งเป็นองค์ประกอบใหญ่ทางการศึกษา ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในโรงเรียนเอกชน ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านอาคารสถานที่ ครู และค่าดำเนินการต่อหัว ในโรงเรียนรัฐบาล ได้แก่ องค์ประกอบ

ตัวนครุ และอุปกรณการศึกษา

จากเอกสารประกอบการประชุมเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษา เรื่องความเสมอภาคทางการศึกษา พ.ศ.2517 ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำของคุณภาพการศึกษาในระดับประถมศึกษาตอนต้นในส่วนที่เกี่ยวกับครูไว้ดังนี้คือ

1. ครูที่สอนในชนบทมีวุฒิต่ำกว่าครูที่สอนในเมือง
2. ครูในชนบทต้องรับผิดชอบต่อนักเรียนในอัตราสูงกว่าครูในเมือง ซึ่งครูที่สอนอยู่ในเมืองในหนึ่งปีหมายถึง ครูที่สังกัดกรมสามัญศึกษา มีอัตราส่วนครูต่อนักเรียน 1 : 23 - 25 คน และครูที่สอนอยู่ในชนบทหมายถึง ครูที่สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอัตราส่วนครูต่อนักเรียน 1 : 31 - 32 คน
3. การจัดสรรงบประมาณ สำหรับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาซึ่งตั้งอยู่ในตัวเมือง เฉลี่ยค่าใช้จ่าย รายหัวต่อปี 598 บาท ส่วนองค์การบริหารส่วนจังหวัด เฉลี่ยค่าใช้จ่าย รายหัวต่อปี 419 บาท

เนื่องจากงบประมาณของรัฐ มีส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคทางการศึกษา อันมีผลทำให้คุณภาพของการศึกษาในโรงเรียนประเภทต่างๆ ในท้องถิ่นต่างๆ ไม่เท่าเทียมกัน

จากองค์ประกอบของการบริหารงาน ประกอบกับตารางแสดงค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสอน ในระดับประถมศึกษา แยกตามสังกัด ผลการวิจัยเพื่อกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน และข้อมูลจากเอกสารการปฏิรูปการศึกษา ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงใช้เป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานว่า ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนและการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่สอน และประสบการณ์ในการสอน

โลห์แมน โอเบอร์ และฮอช (Lohman, Ober and Hough, 1967 : 259) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของนักเรียนฝึกสอนระดับมัธยมศึกษา ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ โอไฮโอ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ซึ่งฝึกสอนระหว่างปีการศึกษา 1965 - 1966 กลุ่มทดลอง 30 คน ได้รับการฝึกวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนระหว่างระเบียบวิชาชีพสอน

ทั่วไปก่อนจะออกฝึกสอน อีกกลุ่มหนึ่งไม่เคยได้รับการฝึก Lohman ตรวจสอบพฤติกรรมของนักเรียนฝึกสอน โดยใช้ผู้สังเกต 2 คน การสังเกตมีความเชื่อมั่น .76 สังเกต 6 ครั้งๆละ 20 นาที ใช้ระเบียบวิธีสังเกตที่ปรับปรุงมาจากระบบของแพลนเคอร์ ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีความสามารถในการแสดงพฤติกรรมต่างจากกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

จากเบิร์ต (Jalbert, 1966 : 130 - 135) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของนักเรียนฝึกสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้รับการฝึกและไม่ได้รับการฝึก ในโครงการอบรมการประเมินผล และวิเคราะห์พฤติกรรมการสอน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกเกี่ยวกับหลักการสอน การนำไปใช้ การสังเกต การวิเคราะห์พฤติกรรมและการประเมินผลการสอน จากสถานการณ์จริงและเครื่องบันทึกเสียง ทั้งครูสอนประเมินผลการสอน และให้วิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของตนเอง ผลปรากฏว่า ความสามารถในการประเมินผล บทเรียน และการสอนในระหว่างฝึกสอนของกลุ่มทดลอง แสดงพฤติกรรมด้านการนำเข้าสู่บทเรียน การสรุปรวบรวม การดำเนินการสอน วิธีสอน การประเมินผลนักเรียน การประเมินผลตนเอง แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

เบอร์รี่ (ลีวีนา เล็บกรูท, 2517 : 9 - 10) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเตรียมตัวครู และความสำเร็จของผู้เริ่มเป็นครูในรัฐพลซริคา ซึ่งเป็นรัฐที่ไม่บังคับให้ครูเรียนวิธีการสอน โดยเปรียบเทียบความสำเร็จของครูประถมที่เรียนวิชาการสอนมากกว่าหนึ่งรายวิชา จำนวน 21 คน กับผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาการสอนจำนวน 18 คน ใช้คะแนนจากแผนกทะเบียนการสังเกตและแบบวัดเทคนิคในการสอนเป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลปรากฏว่า ครูที่ได้รับการเตรียมหรือการอบรมเต็มที่ จะมีความสำเร็จจากทุกด้านมากกว่าครูที่ไม่ได้รับการเตรียมเป็นครู หรือได้รับการเตรียมน้อย

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ เป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่า อาชีพครูเป็นอาชีพที่ต้องใช้เทคนิคเฉพาะ ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรมมาเท่านั้นจึงจะสามารถปฏิบัติหน้าที่นี้ได้

ประสงค์ ราชณัฐ (ประสงค์ ราชณัฐ, 2506 : 233) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนคร - ธนบุรี พบว่า

1. ครูที่ทำการสอนมาแล้วในระยะเวลาต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนต่างกัน คือ ครูสอนมานานกว่า 13 ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนมานานน้อยกว่า และครูที่สอนมา 8 - 12 ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น
 2. ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนต่างกัน
 3. ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนต่างกัน
- กอสวัสดิ์พาณิชย์ (กอสวัสดิ์พาณิชย์, 2507 : 440) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่าเป็นสิ่งที่แสดงถึงความพร้อม และไม่พร้อมของบุคคล ในอันที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าหากเขามีทัศนคติในทางนิมิตต่อกิจกรรมอย่างหนึ่ง เขาก็พร้อมที่จะแสดงกิจกรรมอันนั้น และทำด้วยความตั้งอกตั้งใจเป็นอย่างดี ในทางตรงกันข้าม ถ้าเขามีทัศนคติในทางนิเสธต่อกิจกรรมอย่างหนึ่ง เขาก็พร้อมที่จะชักขึ้นและหลีกเลี่ยง ไม่ทำกิจกรรมอันนั้นเช่นเดียวกัน

จากความหมายของคำว่า ทัศนคติดังกล่าวนี้ อาจจะสรุปได้ว่า ทัศนคติเป็นแหล่งที่มาของพฤติกรรม

จากผลการวิจัยหลักสูตร ประถมศึกษาตอนต้น โดยความร่วมมือของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเล็ก กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2506 - 2508 (ศึกษานิเทศการ, 2509 : 176 - 179) พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนกับครูที่มีวุฒิ ทางครู มีความรู้ความสามารถสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่ไม่มีวุฒิ ทางครู
2. นักเรียนที่เรียนกับครูที่สอนมาเกิน 25 ปี สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 20 ปี สำหรับชั้นประถมปีที่ 1 - 2 (ยกเว้นการสอนวิชาทักษะ สำหรับชั้นประถมปีที่ 1) มีความรู้ความสามารถต่ำกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่สอนมานานน้อยกว่า

* จากผลการวิจัยเพื่อกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนของคณะกรรมการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2516 (ศึกษานิเทศการ, 2517 : 19 - 31) พบว่าโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลที่ครูมีประสบการณ์ในการสอนมานานปี นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

การที่นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ แต่องค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ การสอนของครู

เนื่องจากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงใช้เป็นแนวทางในการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับ วุฒิ ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์ในการสอน ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่ง ที่จะส่งเสริมกิจกรรมต่างๆ ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการทำงาน หรือการศึกษาเล่าเรียน (ประสาธน์ พันทวีบุตร, 2516 : 3)

วินเทอร์ บอธอม (บุหงา วชิรศักดิ์มงคล, 2516 : 87) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พบว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกับผู้ที่ไม่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีการแสดงออกของพฤติกรรมแตกต่างกัน สำหรับผู้ที่ไม่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้ที่ไม่มีลักษณะที่มุ่งทำงานให้สำเร็จ จุลลงไปด้วยดี มีมาตรฐานอันดีเยี่ยม ทั้งยังปรารถนาที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ อีกด้วย (บุหงา วชิรศักดิ์มงคล, 2516 : 2) ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ มีส่วนกระตุ้นให้เกิดผู้ประกอบการขึ้น อันนับเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ และทรัพยากรที่มีค่ายิ่งในการพัฒนาประเทศ

โคห์ และ แซสเซนราธ (Kight and Sassenrath, 1966 : 14 - 17) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แล้วสรุปผลการศึกษาว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะเป็นผู้ที่ทำงานผิดพลาดน้อยที่สุด ทำงานเรียบร้อย ใช้เวลาน้อยที่สุด และมีความจำดีกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ซอง (Song, 1976 : 2571 A) ที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะส่งเสริมให้บุคคลมีผลงานดีเกิน

จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานให้สำเร็จ จุลลงไปด้วยดี แม้วางงานนั้นจะเป็นงานยากก็ตาม และผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะปฏิบัติงานได้ดีกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และ

เนื่องจากงานอบรม ส่งสอนเป็นงานยากและซับซ้อน ต้องใช้ความพยายามและความอดทน ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จึงน่าจะปฏิบัติงานได้ดีกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ คิวเบตุนี ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนคาบการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนต่างกัน

การปรับตัว

การปรับตัวเป็นตัวแทนทางจิตวิทยา และเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพ บุคคลที่มีการปรับตัวดี จะมีบุคลิกภาพดี อารมณ์มั่นคง จิตใจเข้มแข็ง และอยู่ในสภาวะที่จะต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ได้ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2516 : 15)

ประสาร มาลากุล (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2516 : 6 - 7) ได้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่ปรับตัวดีและไม่ดี และได้ชี้ให้เห็นถึงอาการสำคัญของปัญหาการปรับตัวไว้ 4

ประการ คือ

1. ความเครียด มีความไม่สบายใจอยู่มากและนานเกินปกติ
2. การขาดหรือหย่อนสมรรถภาพในการทำงาน หรือใช้ความคิดโดย

ปราศจากเหตุผล

3. อาการของโรคและการเจ็บป่วยทางร่างกาย หรือแสดงอาการออกมาทางกาย เนื่องจากการปรับตัวที่ไม่ดี

4. การมีพฤติกรรมแปลกๆแตกต่างไปจากเกณฑ์ปกติธรรมดาของสังคม

ถ้าพิจารณาลักษณะการปรับตัวที่ไม่ดีดังกล่าวแล้ว อาจสรุปความคิดได้ว่า บุคคลที่มีการปรับตัวไม่ดีขึ้น ย่อมมีผลต่อการเรียนหรือการปฏิบัติงานอย่างแน่นอน มีผลการวิจัยเกี่ยวกับการปรับตัวของ โคนิแวน (Donivan, 1965 : 20 - 24) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวส่วนบุคคล กับ การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า กลุ่มที่มีการปรับตัวดี ได้คะแนนดีกว่ากลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษานี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จ เช่นเดียวกับที่ แอสซุม และ เลวีย์ (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2516:15)

ได้ทำการศึกษาเรื่องการปรับตัว พบว่า นิสิตที่มีการปรับตัวไม่ดีเรียนค้อยกว่านิสิตที่มีการปรับตัวดี

เทอร์แมน และ โอเคนส์ (กมลเพชร ฉัตรสุภกุล, 2516 : 15) ได้ทำการศึกษาเรื่องการปรับตัวเช่นเดียวกัน พบว่า การปรับตัวทางสังคม และแรงกระตุ้นไปสู่ความสำเร็จเป็นตัวแยกคนที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด และน้อยที่สุดในทำนองเดียวกันนี้ กิลล์ (Gill, 1962 : 144 - 149) ก็พบว่า ผู้ที่มีผลการเรียนดี มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมดีกว่าผู้ที่มีผลการเรียนต่ำ และผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวดีนี้ จะสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับความกังวลใจต่างๆ ได้ดีกว่า

ดีเซนา (Desena, 1964 : 145 - 149) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องการปรับตัวของเด็กที่เรียนดี ปานกลาง และต่ำ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถปรับตัวได้ดี และรวดเร็วกว่าเด็กกลุ่มปานกลาง และต่ำอย่างเห็นได้ชัด

จากผลการวิจัยทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า การปรับตัวเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพ และมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือผลสำเร็จในการปฏิบัติงาน ผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง จะสามารถปฏิบัติงานได้ดีกว่าผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวต่ำ

ฉะนั้น ในฐานะที่ครูมีหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กที่มีปัญหาแตกต่างกัน ครูก็ควรจะมีบุคลิกภาพที่เหมาะสมต่อการปรับตัวรวมอยู่ด้วย ด้วยเหตุนี้ประกอบกับผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาตัวแปรด้านการปรับตัว และตั้งสมมติฐานในการวิจัยว่า พฤติกรรมการสอน การกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัว มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับครูที่สอนวิชาคณิตศาสตร์ ในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน สังกัดองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด และสังกัดเทศบาล ปีการศึกษา 2517 ในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 87 คน โดยใช้วิธี Stratified Random Sampling ดังมีรายละเอียดปรากฏในตาราง 1 ตาราง 1 แสดงจำนวนครูชายและครูหญิงในกลุ่มตัวอย่าง

หน่วยงานที่ครูสังกัด	จำนวนครู		
	ชาย	หญิง	รวม
กรมสามัญศึกษา	2	7	9
สำนักงานการศึกษาเอกชน	4	10	14
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	18	32	50
เทศบาล	7	7	14
รวม	31	56	87

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ 4 ชนิด คือ

1. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
2. แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน

แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนทั้งสองฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเองโดยคัด

แปลงมาจาก Preliminary of Item Pool : Making assignments, monitoring in class assignment, review and correction of assignment : Review, end a lesson summary.

ก. ลักษณะของแบบสังเกต

แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน มี 32 ข้อ
ด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน มี 14 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 4 ตัวเลือก
ดังตัวอย่าง

พฤติกรรมการสอน	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่มีเลย
ข้อ ๐) ครูกำหนดงานให้นักเรียนเป็นรายบุคคล				
ข้อ ๐๐) ครูเชื่อมโยงบทเรียนเก่ากับบทเรียนใหม่				

ข. เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาให้ค่านำหนักคะแนนดังนี้คือ

มาก	กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น	3
ปานกลาง	กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น	2
น้อย	กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น	1
ไม่มีเลย	กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น	0

ค. การใช้แบบสังเกต

ในการสังเกต ใช้วิธีสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูโดยตรงขณะที่ทำการสอน โดยทำการสังเกตครูคนละ 3 ครั้งๆละ 50 นาที ในการสังเกตแต่ละครั้งผู้สังเกตจะมุ่งสังเกตเฉพาะพฤติกรรมการสอนของครูว่าครูปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติเท่านั้น เมื่อครบ 3 ครั้ง จึงนำมาจัดอันดับพฤติกรรมสอนนั้นว่าควรจะตกอยู่ในช่วงใด โดยถือเกณฑ์

ในการพิจารณาค้างนี้ คือ

ภาพเหตุการณ์ใดที่ผู้สังเกตพบ	3 ครั้งที่สังเกต	ถือว่าครูสอน มีมาก
ภาพเหตุการณ์ใดที่ผู้สังเกตพบ	2 ครั้งที่สังเกต	ถือว่าครูสอน มีปานกลาง
ภาพเหตุการณ์ใดที่ผู้สังเกตพบ	1 ครั้งที่สังเกต	ถือว่าครูสอน มีน้อย
ภาพเหตุการณ์ใดที่ผู้สังเกตไม่พบทั้ง	3 ครั้ง	ถือว่าครูสอน ไม่มีเลย

ง. การหาค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงของกรรสังเกต

ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของกรรสังเกตพฤติกรรมการสอนโดย 'The coefficient of concordance' ค่าความเชื่อมั่นของกรรสังเกตพฤติกรรมการสอน คำนวณการกำหนดงานให้นักเรียนเท่ากับ .848 และคำนวณการทบทวนเมื่อจบบทเรียนเท่ากับ .872 ส่วนความเที่ยงตรงนั้น ได้พิจารณาจากความถูกต้องของเนื้อหาสาระสำคัญของแบบสังเกต เป็นรายขอ

3. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งปรับปรุงจากแบบทดสอบของ ประสาท บันทวังกูร (ประสาท บันทวังกูร, 2516 : 106)

ก. ลักษณะของแบบทดสอบ

เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ตัวเลือก ข้อความในแบบทดสอบ จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก ความกึกกั้น รวมทั้งลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมักประพฤติปฏิบัติ ดัง ตัวอย่าง

ข้อความ	จริงที่สุด	จริงมาก	จริงครึ่ง เดียว	จริงน้อย	ไม่จริงเลย
ขอ) ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ไม่มีการสอบเลย					
ขอ) ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบผลงานของตนกับของผู้อื่น					

ข. การให้คะแนน

การให้คะแนนมี 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายในเชิงนิมิต กำหนดค่าน้ำหนัก

คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกตอบของ	จริงที่สุด	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	4
	จริงมาก	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	3
	จริงครึ่งเดียว	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	2
	จริงน้อย	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	1
	ไม่จริงเลย	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	0

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายในเชิงนิเสธ กำหนดค่าน้ำหนัก

คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกตอบของ	จริงที่สุด	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	0
	จริงมาก	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	1
	จริงครึ่งเดียว	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	2
	จริงน้อย	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	3
	ไม่จริงเลย	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	4

ค. การทดลองใช้แบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งปรับปรุงจากของ

ประสาท ปันทังกูร ไปทดสอบกับครูโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 100 คน นำผลมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 2.00 ไว้ใช้ จึงได้แบบทดสอบฉบับนี้จำนวน 40 ข้อ

ง. การหาความเชื่อมั่น

ผู้วิจัยหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้วิธี Split half

ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .808

4. แบบทดสอบการปรับตัว

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดการปรับตัว ซึ่งปรับปรุงจากของ สุนันท์ ศลโกสุม
(สุนันท์ ศลโกสุม, 2516 : 272)

ก. ลักษณะของแบบทดสอบ

เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 4 ตัวเลือก ดังตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	เป็นจริงมากกว่าไม่จริง	เป็นจริงเสมอ
ขอ 0) ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือกิจกรรมของโรงเรียน		-		
ขอ 00) ข้าพเจ้ามักไม่เชื่อฟังผู้บังคับบัญชาที่ไม่ยุติธรรมแก่ข้าพเจ้า	-	-	-	-

ข. เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนมี 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายในเชิงนิมิต กำหนดค่าน้ำหนัก

คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกตอบของ	เป็นจริงเสมอ	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	4
	เป็นจริงมากกว่าไม่จริง	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	3
	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	2
	ไม่เป็นจริง	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	1

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายในเชิงนิเสธ กำหนดค่าน้ำหนัก

คะแนนดังนี้

ถ้าเลือกตอบของ	เป็นจริงเสมอ	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	1
	เป็นจริงมากกว่าไม่จริง	กำหนดค่าน้ำหนักคะแนนเป็น	2

ถ้าเลือกตอบจริงบ้างไม่จริงบ้าง กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น 3
 ไม่เป็นจริง กำหนดค่านำหนักคะแนนเป็น 4

ก. การทดลองใช้แบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดการปรับตัว ซึ่งปรับปรุงจากของ สุนันท์
 แก. โภสุม ไปทดลองกับครูโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 100 คน นำ
 ผลมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 2.00
 ไว้ใช้ จึงได้แบบทดสอบฉบับนี้จำนวน 40 ข้อ

ง. การหาค่าความเชื่อมั่น

ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้วิธี Split half
 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .748

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำหรับการสังเกตพฤติกรรมการสอน ผู้วิจัยและผู้ช่วยได้นำแบบสังเกตไปสังเกต
 การสอนของครูขณะทำการสอนในห้องเรียนด้วยตนเอง ตามวิธีการดังกล่าวข้างต้น ส่วนแบบ
 ทดสอบวัดการปรับตัวและแรงจูงใจได้สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยนำไปทดสอบโดย ให้อาจารย์ในกลุ่มตัวอย่าง
 เป็นผู้จัดอันดับ แล้วนำข้อมูลจากการจัดอันดับมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ดังกล่าวมาแล้ว

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนที่มีตัวแปรที่จะศึกษามากกว่าสองตัว ซึ่งไม่แน
 ใจว่าข้อมูลจะมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ โดยใช้ Non - parametric Statistic
 เพื่อหาความแตกต่างในกรณีที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน จึงใช้ The Kruskal
 Wallis Test จากสูตร

$$H = \frac{\frac{12}{N(N+1)} \sum_{j=1}^k \frac{R_j^2}{n_j} - 3(N-1)}{1 - \frac{T}{N^3 - N}}$$

เมื่อ k เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

n_j เป็นจำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ j

$N = \sum n_j$ เป็นจำนวนข้อมูลทั้งหมดในทุกๆกลุ่ม

R_j คือผลบวกของ ranks ในกลุ่มที่ j (column)

$\sum_{j=1}^k$ หมายถึงผลบวกตั้งแต่ $j = 1$ ถึง k จำนวนกลุ่ม

$T = t_1^3 - t_1$ (เมื่อ t_1 เป็นจำนวนข้อมูลที่เกิดซ้ำกัน)

H การกระจายที่ประมาณตามค่า Chi Square ที่ $df = k - 1$

และถ้าพบว่าจะแตกต่างกันของตัวแปรที่ทำการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ ก็จะเปรียบเทียบในแต่ละคู่โดยใช้ The Mann Whitney U Test

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนสองกลุ่ม ซึ่งไม่แน่ใจว่าข้อมูลจะมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ โดยใช้ Non - parametric Statistic ในกรณีที่ทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน จึงใช้ The Mann Whitney U Test จากสูตร

$$Z = \frac{\left[\frac{n_1 n_2 + n_1 (n_1 + 1)}{2} - R_1 \right] - \frac{n_1 n_1}{2}}{\sqrt{\left[\frac{n_1 n_2}{N(N-1)} \right] \left[\frac{N^3 - N}{12} - \sum T \right]}}$$

เมื่อ n_1 เป็นจำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 1

n_2 เป็นจำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 2

N เป็นจำนวนข้อมูลทั้งหมดในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

$$R_1 \text{ คือ Sum ranks ของกลุ่มที่ } n_1$$

$$T = \frac{t_2^3 - t_1^3}{2} \quad (\text{เมื่อ } t_1 \text{ เป็นจำนวนข้อมูลที่เกิดซ้ำกัน})$$

$$Z \text{ เป็นคะแนนมาตรฐานของโค้งปกติ}$$

3. การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองตัว โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบ Spearman

Rank Correlation (ประกอบ กรรณสูตร, 2508 : 88) ซึ่งคำนวณจากสูตร

$$r = 1 - \frac{6 \sum D^2}{N(N^2 - 1)}$$

เมื่อ r แทนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลต่างของตำแหน่งคะแนน

$\sum D^2$ แทนผลบวกของกำลังสองของผลต่างของตำแหน่งของคะแนนแต่ละคู่

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย จึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ 1
R_1	แทน	Sum ranks ของกลุ่มที่ n_1
M_T	แทน	ผลบวกของ T เมื่อ $T = \frac{t_1^2 - t_2}{2}$ (t_1 เป็นจำนวนข้อมูลที่เกิดซ้ำกัน)
Z	แทน	คะแนนมาตรฐานของโค้งปกติ
H	แทน	การกระจายที่ประมาณตามค่า Chi Square ที่ $df = k - 1$
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลต่างของตำแหน่งคะแนน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้จะแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอนตามลำดับดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียน โดยแยกเปรียบเทียบตาม หน่วยงานที่ครูสังกัด วุฒิ ระดับชั้นที่สอน ประสบการณ์ในการสอน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวรายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีตามลำดับดังนี้

1. การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อดำเนินถึงหน่วยงานที่ครูสังกัด เป็นตัวแปรอิสระ

การพิจารณาข้อมูลโดยคำนึงถึงหน่วยงานที่ครูสังกัดเป็นเกณฑ์นั้น ได้แยกครูในกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ สังกัดกรมสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดเทศบาล โดยไม่คำนึงถึง เพศ วุฒิ ระดับชั้น ที่สอน หรือประสบการณ์ในการสอน ทั้งนี้เพื่อจะเปรียบเทียบว่าครูที่มีสังกัดต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนต่างกันหรือไม่ เพียงใด โดยเลือกใช้ The Kruskal Wallis Test ซึ่งถูกแปลถึงแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตามหน่วยงานที่ครูสังกัด

หน่วยงานที่ครูสังกัด	n	R_2 การใ้รงาน	H	R_1 การทบทวน	H
กรมสามัญศึกษา	9	527.5		532	
สำนักงานการศึกษาเอกชน	14	597.5	4.275	578.5	4.388
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	50	2191.5		2262	
เทศบาล	14	511.5		435.5	

ข้อมูลจากตาราง 2 เป็นการทดสอบสมมติฐานเป็นกลาง และสมมติฐานการวิจัยดังนี้

ข้อ 1. H_0 : ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน

- ขอ 2. H_0 : ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบ
บทเรียนไม่แตกต่างกัน
- H_1 : ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบ
บทเรียนต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 ปรากฏว่า ค่า H ที่คำนวณได้น้อยกว่าค่า
 H ที่เปิดจากตาราง จึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ครูที่มีสังกัดต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอน
ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

2. การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงวุฒิเป็นตัวแปรอิสระ

การพิจารณาข้อมูลโดยคำนึงถึงวุฒิเป็นเกณฑ์นั้น ได้แยกครูในกลุ่มตัวอย่างออกเป็น
4 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า ป.กศ. ป.กศ.หรือเทียบเท่า ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่า และปริญญาตรี
หรือสูงกว่า โดยไม่คำนึงถึงเพศ หน่วยงานที่สังกัด ระดับชั้นที่สอน และประสบการณ์ในการ
สอน ทั้งนี้เพื่อจะเปรียบเทียบว่าครูที่มีวุฒิต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงาน
ให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด โดยเลือกใช้ The
Kruskal Wallis Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการ
กำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตามวุฒิ

วุฒิ	n	R_1 การใ้รงาน	H	R_2 การทบทวน	H
ต่ำกว่า ป.กศ.	17	506		443	
ป.กศ.หรือเทียบเท่า	27	1160.5	9.338*	1053	.0002
ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่า	41	2023.5		2073.5	
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	2	138		147.5	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อมูลจากตาราง 3 เป็นการทดสอบสมมติฐานเป็นกลาง และสมมติฐานการวิจัยดังนี้

ข้อ 3. H_0 : ครูที่มีวุฒิทางการศึกษามาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนงานที่กำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูที่มีวุฒิทางการศึกษามาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนงานที่กำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน

ข้อ 4. H_0 : ครูที่มีวุฒิทางการศึกษามาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนงานที่ทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูที่มีวุฒิทางการศึกษามาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนงานที่ทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 ปรากฏว่า ค่า H ที่คำนวณได้ สำหรับพฤติกรรมการสอนงานที่กำหนดงานให้นักเรียน มากกว่าค่า H ที่ได้จากการเปิดตารางจึงปฏิเสธสมมติฐานเป็นกลาง และยอมรับสมมติฐานการวิจัยที่ระดับ .05 ส่วนค่า H ที่คำนวณได้ สำหรับพฤติกรรมการสอนงานที่ทบทวนเมื่อจบบทเรียน น้อยกว่าค่า H ที่ได้จากการเปิดตาราง จึงยอมรับสมมติฐานเป็นกลาง ซึ่งแสดงว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนงานที่ทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน แต่จะมีพฤติกรรมการสอนงานที่กำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์

เนื่องจากผลการทดสอบในตาราง 3 พบว่า ครูที่มีวุฒิต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนงานที่กำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ฉะนั้นเพื่อจะได้ทราบแน่ชัดว่ากลุ่มตัวอย่างใดบ้างที่แตกต่างกัน จึงทำการทดสอบเพื่อหาความแตกต่างในกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม โดยใช้ the Mann Whitney U Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน แยกเปรียบเทียบตามวุฒิทีละคู่

วุฒิ	n	n_1	R_1	T	Z
ต่ำกว่า ป.กศ. กับ ป.กศ.	44	17	311	70.5	1.732
ต่ำกว่า ป.กศ. กับ ป.กศ.สูง	58	17	346.5	111	2.657**
ต่ำกว่า ป.กศ. กับ ปริญญา	19	2	35.5	3	2.064*
ป.กศ. กับ ป.กศ.สูง	69	27	850.5	177.5	1.019
ป.กศ. กับ ปริญญา	29	2	47	26.5	1.473
ป.กศ.สูง กับ ปริญญา	43	2	61.5	52.5	1.013

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 ปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิปริญญาหรือสูงกว่ากับครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. และครูที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่ากับครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 หามลาคับ ซึ่งแสดงว่า ครูที่มีวุฒิปริญญาหรือสูงกว่าและครูที่มีวุฒิ ป.กศ.สูงหรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน แตกต่างจากครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ป.กศ.อย่างเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ และ 99 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ นอกจากนั้น ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงระดับชั้นที่สอนเป็นตัวแปรอิสระ

การพิจารณาข้อมูลโดยคำนึงถึงระดับชั้นที่สอนเป็นเกณฑ์นั้น โคแยกครูในกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 - 7 โดยไม่คำนึงถึงหน่วยงานที่ครูสังกัด เพศ วุฒิ หรือประสบการณ์ในการสอน ถึงแม้จะมีผลของความแตกต่างอยู่บ้างก็ตาม ทั้งนี้เพื่อจะเปรียบเทียบว่า ครูที่สอนในระดับชั้นต่างกัน จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด โดยเลือกใช้ The Kruskal Wallis Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนจาก การสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตามระดับชั้นที่สอน

ระดับชั้นที่สอน	n	R_1 การให้งาน	H	R_1 การทบทวน	H
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2	36	1566.5		1617	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4	36	1468	1.696	1441	2.224
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 - 7	15	773		770	

ข้อมูลจากตาราง 5 เป็นการทดสอบสมมติฐานเป็นกลาง และสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

- ข้อ 5. H_0 : ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน
- H_1 : ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกัน

- ข้อ 6 H_0 : ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวน
เมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน
- H_1 : ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวน
เมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 ปรากฏว่า ค่า H ที่ได้จากการคำนวณ
มีค่าน้อยกว่าค่า H ที่ได้จากการเปิดตาราง ฉะนั้นจึงยอมรับสมมติฐานที่ว่า ครูที่สอน
ระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบท
เรียนไม่แตกต่างกัน

4. การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงประสบการณ์ในการสอนเป็นตัวแปรอิสระ

การพิจารณาข้อมูลโดยคำนึงถึงประสบการณ์ในการสอนเป็นเกณฑ์นั้น ได้แยกครูใน
กลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 3 ปี, 3 – 7 ปี,
8 – 12 ปี และ 13 ปีขึ้นไป โดยไม่คำนึงถึง หน่วยงานที่ครูสังกัด วุฒิ หรือระดับชั้นที่
สอน ทั้งนี้เพื่อจะเปรียบเทียบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน จะมีพฤติกรรมการ
สอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด
โดยใช้ The Kruskal Wallis Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู
ด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตาม
ประสบการณ์ในการสอน

ประสบการณ์ในการสอน	n	R_1 การใ้รงาน	H	R_2 การทบทวน	H
ต่ำกว่า 3 ปี	20	616.5		701.5	
3 - 7 ปี	26	1214	9.640*	1264.5	13.613**
8 - 12 ปี	16	614.5		594	
13 ปีขึ้นไป	25	1572		1313.5	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อมูลจากตาราง 6 เป็นการทดสอบสมมติฐานเป็นกลาง และสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

ข้อ 7. H_0 : ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนต่างกัน

ข้อ 8. H_0 : ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

H_1 : ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 ปรากฏว่า ค่า H ที่คำนวณได้มากกว่าค่า H ที่เปิดจากตาราง จึงปฏิเสธสมมติฐานเป็นกลาง และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ระดับ .05 สำหรับพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และที่ระดับ .01 สำหรับพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน ซึ่งแสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ และ 99 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

เมื่อพบว่าครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ฉะนั้น เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่า กลุ่มตัวอย่างใดบ้างที่แตกต่างกัน จึงทำการทดสอบเพื่อหาความแตกต่างในกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม โดยใช้ The Mann Whitney U Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 7 และตาราง 8

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน แยกเปรียบเทียบตามประสบการณ์ในการสอนที่ละคู่

ประสบการณ์ในการสอน	n	n_1	R_1	T	Z
ต่ำกว่า 3 ปี กับ 3 - 7 ปี	46	20	381.5	61.5	1.647
ต่ำกว่า 3 ปี กับ 8 - 12 ปี	36	20	334	40	1.152
✓ ต่ำกว่า 3 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	45	20	324.5	144.5	3.125**
3 - 7 ปี กับ 8 - 12 ปี	42	26	597.5	50.5	.475
3 - 7 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	51	26	621	67	1.040
✓ 8 - 12 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	41	16	254.5	46	2.187*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 7 ปรากฏว่า ครูที่ทำการสอนมานาน 8 - 12 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป และครูที่ทำการสอนมาต่ำกว่า 3 ปีกับ 13 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมา 8 - 12 ปีกับ 13 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ และครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมาต่ำกว่า 3 ปีกับ 13 ปีขึ้นไป จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการ

กำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 99 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู คำนวณการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบทีละคู่

ประสมการณ์ในการสอน	n	n ₁	R ₁	T	Z
ต่ำกว่า 3 ปี กับ 3 - 7 ปี	46	20	392.5	137	1.401
ต่ำกว่า 3 ปี กับ 8 - 12 ปี	36	20	363	91	.226
✓ ต่ำกว่า 3 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	45	20	355.5	158.5	2.419*
3 - 7 ปี กับ 8 - 12 ปี	42	26	613.5	85	1.422
3 - 7 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	51	26	651.5	161	.475
✓ 8 - 12 ปี กับ 13 ปีขึ้นไป	41	16	262.5	147.5	2.196*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 8 ปรากฏว่า ครูที่มีประสมการณ์ในการสอนต่ำกว่า 3 ปีกับ 13 ปีขึ้นไป และครูที่มีประสมการณ์ในการสอน 8 - 12 ปีกับ 13 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่า ครูที่ทำการสอนมานานน้อยกว่า 3 ปีกับครูที่สอนมาแล้ว 13 ปีขึ้นไป และครูที่ทำการสอนมา 8 - 12 ปีกับครูที่สอนมาแล้ว 13 ปีขึ้นไป จะมีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 95 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. การศึกษาเปรียบเทียบเมื่อคำนึงถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรอิสระ

ในการพิจารณาข้อมูลโดยคำนึงถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นเกณฑ์นั้น ได้แยกครูในกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง กับ กลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ซึ่งเกิดจาก 25 เปอร์เซ็นต์ของผู้ที่โคเคแนนจากการออกแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ ทั้งนี้เพื่อจะเปรียบเทียบว่า ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง กับ ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีพฤติกรรมการสอนและการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด โดยใช้ The Mann Whitney U Test ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 9

ตาราง 9 การทดสอบความแตกต่างของคะแนน จากการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู คำนวณการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แยกเปรียบเทียบตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง - ต่ำ

พฤติกรรมการสอน	n	n_1	R_1	T	Z
ด้านการกำหนดงานให้นักเรียน	44	22	380	41	2.709**
ด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน	44	22	405	101.5	2.128*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อมูลจากตาราง 9 เป็นการทดสอบสมมติฐานเป็นกลาง และสมมติฐานในการวิจัยดังนี้
 ข้อ 9. H_0 : ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนและการกำหนดงานให้นักเรียนไม่แตกต่างกัน

- H_1 : ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนต่างกัน
- ข้อ 10. H_0 : ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน
- H_1 : ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 9 ปรากฏว่า ค่า Z ที่คำนวณได้มากกว่าค่า Z ที่เบี่ยงเบนจากตารางพื้นที่ภายใต้โค้งปกติ จึงปฏิเสธสมมติฐานเป็นกลาง และยอมรับสมมติฐานในการวิจัยที่ระดับ .01 และ .05 สำหรับพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียน ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีพฤติกรรมสอนแตกต่างกันอย่างเชื่อมั่นได้ 99 เปอร์เซ็นต์ สำหรับพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และ 95 เปอร์เซ็นต์ สำหรับพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน

6. การหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู

การที่พิจารณาข้อมูล เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ก็เพื่อจะศึกษาว่าพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบ Spearman Rank Correlation (ประคอง กรรณสูตร, 2508 : 88) ปรากฏผลดังแสดงไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 การหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน, การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู

	การใ้งาน	การทบทวน	การปรับตัว
การใ้งาน	—	.741 ^{**}	.535 ^{**}
การทบทวน		—	.601 ^{**}
การปรับตัว			—

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 10 แสดงว่า พฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวกที่ระดับ .01 ทั้งหมด

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

✕ ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

1. เพื่อสร้างเครื่องมือสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน โดยแยกเปรียบเทียบตาม หน่วยงานที่ครูสังกัด วุฒิ ระดับชั้น ที่สอน และประสบการณ์ในการสอน
3. เพื่อศึกษาว่าครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนต่างกันหรือไม่ เพียงใด
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อจบบทเรียน และการปรับตัวของครู

✓ กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นครูสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และสังกัดเทศบาล ประจำปีการศึกษา 2517 ในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 87 คน ซึ่งเลือกมาโดยใช้วิธี Stratified Random Sampling.

✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีอยู่ 4 ชนิดคือ

1. แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน ซึ่งผู้วิจัย

สร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจาก Preliminary Classification of Item Pool :
 Making assignments, monitoring in class assignment, review
 and correction of assignment. มีอยู่ 32 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของ
 การสังเกต .848

2. แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน ซึ่งผู้วิจัย
 สร้างขึ้น โดยดัดแปลงมาจาก Preliminary classification of Item Pool :
 Review, end a lesson summary. มีอยู่ 14 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของการ
 สังเกต .872

3. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งปรับปรุงจากแบบทดสอบของ
 ประสาท พันทังกูร จำนวน 40 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ .808

4. แบบทดสอบวัดการปรับตัว ซึ่งปรับปรุงจากแบบทดสอบของ สุนันท์
 ศัลโกสม จำนวน 40 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ .748

✓ การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากข้อมูลที่ได้อาจจากการศึกษาครั้งนี้ จัดอยู่ในระดับ Ordinal Scale ผู้วิจัย
 จึงใช้ Non - parametric Statistic ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีดังนี้คือ

1. การทดสอบเพื่อหาความแตกต่าง ในกรณีที่มีกลุ่มตัวอย่าง ที่จะศึกษามีมากกว่าสองกลุ่ม และแต่ละกลุ่มเป็นอิสระจากกัน ใช้ The Kruskal Wallis Test

2. การทดสอบเพื่อหาความแตกต่าง ในกรณีที่มีกลุ่มตัวอย่าง ที่จะศึกษามีสองกลุ่ม และแต่ละกลุ่มเป็นอิสระจากกัน ใช้ The Mann Whitney U Test

3. การคำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสองตัวที่ศึกษา ใช้ Spearman Rank Correlation.

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

1. ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
ไม่แตกต่างกัน
2. ครูที่มีสังกัดต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
ไม่แตกต่างกัน
3. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้
นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบ
บทเรียนไม่แตกต่างกัน
5. ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
ไม่แตกต่างกัน
6. ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน
ไม่แตกต่างกัน
7. ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนด
งานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวน
เมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
9. ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรร
มการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
10. ครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง และครูที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีพฤติกรร
มการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
11. พฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้นักเรียน การทบทวนเมื่อ
จบบทเรียน และการปรับตัวของครู มีความสัมพันธ์ระหว่างกันในทางบวก ที่ระดับ .01 ทั้ง
หมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวอาจจะสรุปได้ว่า ประสิทธิภาพในการสอน แรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ และการปรับตัว มีผลทำให้พฤติกรรมการสอนของครูทั้งสองท่าน คือ ด้านการกำหนด
งานให้นักเรียน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียน แตกต่างกัน และวุฒิ มีผลทำให้พฤติกรรมการ
สอนของครูแตกต่างกันเพียงด้านเดียว คือ ด้านการกำหนดงานให้นักเรียน ส่วนหน่วยงานที่ครู
สังกัด และระดับชั้นที่สอน ไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการสอนทั้งสองท่านของครูแตกต่างกัน

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูด้านการกำหนดงานให้
นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน จะเห็นได้ว่า ผลการวิจัยส่วนใหญ่สอดคล้องกับเหตุ
ผล และสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ และยังเป็นการสนับสนุนความคิดเห็นของ นันนาลลี
(Nunnally, 1969 : 470) ที่ว่า สมรรถภาพในการทำงาน เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของ
แต่ละบุคคล และความสำเร็จในการทำงานของแต่ละคน อาจมีผลเนื่องมาจาก ลักษณะทาง
สังคม แรงกระตุ้น และการปรับตัว

สำหรับผลการวิจัยส่วนน้อย ที่พบว่า ไม่สอดคล้องและเป็นไปตาม สมมติฐานที่ผู้วิจัย
ตั้งไว้นั้น อาจเนื่องมาจากเหตุผลต่างๆดังต่อไปนี้คือ

1. เกี่ยวกับหน่วยงานที่ครูสังกัด จากผลการวิจัยพบว่าครูที่มีสังกัดต่างกัน มี
พฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงาน และการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่
สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 และข้อ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจาก หน่วยงานต่างๆ
ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา ของจังหวัดสมุทรสาคร
สามารถจัดหางบประมาณซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะช่วยให้การบริหารการศึกษาเจริญก้าวหน้า
ทั้ง 4 ประการ คือ บุคลากร (Man) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Material)
และเทคนิคในการบริหาร (Management) ได้เหมาะสมและทัดเทียมกัน จึงทำให้ครูของแต่ละ
หน่วยงาน มีขวัญและกำลังใจในการทำงานปานๆกัน อันเป็นผลให้มีพฤติกรรมการสอนด้าน
การกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

2. เกี่ยวกับวุฒิ จากผลการวิจัยพบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ ส่วนพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน พบว่า ครูที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 4 ซึ่งผู้วิจัยตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ

2.1 ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา ไม่ได้ใช้ความรู้ความสามารถ ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาอย่างเต็มที่ จึงทำให้ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา มีพฤติกรรมการสอนไม่แตกต่างกับครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา

2.2 ครูอาจจะมองเห็นความสำคัญของพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน น้อยกว่า พฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน จึงละเลยไม่ได้ปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เป็นเหตุให้ครูที่มีวุฒิทางการศึกษา และครูที่ไม่มีวุฒิทางการศึกษา มีพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

2.3 สภาพการอบรมสั่งสอน ในสถาบันฝึกหัดครู อาจไม่ได้เน้นถึงความสำคัญของพฤติกรรมการสอนด้านการทบทวนเมื่อจบบทเรียน จึงทำให้ครูที่ผ่านการฝึกอบรมมาจากสถาบันฝึกหัดครู และครูที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรมจากสถาบันฝึกหัดครู หรือได้รับการฝึกอบรมน้อยกว่า มีพฤติกรรมสอนด้านนี้ไม่แตกต่างกัน

3. เกี่ยวกับระดับชั้นที่สอน จากผลการวิจัย พบว่า ครูที่สอนระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกันนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

3.1 นักเรียนในระดับประถมศึกษา มีอายุ และความสนใจ ใกล้เคียงกัน ไม่แตกต่างกันมากนัก ครูผู้สอนจึงใช้พฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการทบทวนเมื่อจบบทเรียน ในแต่ละระดับชั้นไม่แตกต่างกัน

3.2 เนื้อหาและความมุ่งหมายของวิชาคณิตศาสตร์ ในหลักสูตร ประถมศึกษา 2503 นั้นกว้างเกินไป ไม่เฉพาะเจาะจง ทำให้ครูไม่สามารถแยกพฤติกรรมการสอนในแต่ละระดับชั้นออกจากกันได้ จึงทำให้มีพฤติกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน

และการทบทวนเมื่อจบบทเรียนไม่แตกต่างกัน

3.3 ในการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับระดับชั้นที่สอน ผู้วิจัยอาศัยแนว
จากผลการวิจัยที่ศึกษากับครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษา แต่ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่ม
ตัวอย่างที่เป็นครูสอนในระดับประถมศึกษา ฉะนั้น เนื่องจากความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง
ดังกล่าว จึงอาจทำให้ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ข้อเสนอแนะ

1. ในการสังเกต ควรให้ผู้สังเกตซึ่งได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี และถ้า
สามารถทำได้ ควรจัดทำคำอธิบายประกอบการบันทึกพฤติกรรม การสอนของครูอย่างละเอียด
เป็นรายข้อ เพื่อช่วยให้ผู้สังเกตเข้าใจ และสามารถบันทึกพฤติกรรมได้ถูกต้องตรงกัน
2. ในการสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนของครูแต่ละคน ควรใช้จำนวนครั้งใน
การสังเกตมากกว่านี้ หรือหากการสังเกตในช่วงระยะเวลาเท่ากับจำนวนชั่วโมงที่ครูสอนหนึ่ง
บทเรียน เพราะจะช่วยให้ได้ข้อมูลที่เป็นตัวแทนพฤติกรรมการสอนของครูดียิ่งขึ้น
3. ควรปรับปรุงแบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน
และการทบทวนเมื่อจบบทเรียนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ในการศึกษาต่อไป
4. ควรทำการศึกษาพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียน และ
การทบทวนเมื่อจบบทเรียน โดยใช้ตัวแปรอย่างอื่นเป็นตัวแปรอิสระบ้าง เช่น บุคลิกภาพ
แบบประชาธิปไตย ความรับผิดชอบ
5. ควรทำการศึกษาพฤติกรรมกรรมการสอนด้านการกำหนดงานให้นักเรียนและการ
ทบทวนเมื่อจบบทเรียน ในทำนองเดียวกันนี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างในจังหวัดอื่นบ้าง เพื่อ
จะได้เปรียบเทียบผลการวิจัยว่าเหมือนกันหรือต่างกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล เกฬพิจิตร วิชาครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2502, 670 หน้า.
- เกรียง เอี่ยมสกุล โรงเรียนประถมศึกษาศาสนาปฏิบัติ โรงพิมพ์การช่างวุฒิสึกษา 2510, 341 หน้า.
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ คู่มือเตรียมสอบวิชาครูชุด ข.กศ. โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์ 2507, 594 หน้า.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชั้น ป.กศ.สูงปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 123 หน้า.
- ธีรชัย ปุณโษติ "การสังเกตพฤติกรรมการสอนอย่างมีระบบ" วารสารครุศาสตร์ ปีที่ 2 ฉบับที่ 5 - 6 สิงหาคม - ตุลาคม 2515
- ธนู แสงงักกั และคณะ หลักการสอนและวิธีสอนวิชาเฉพาะ สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย 2509, 218 หน้า.
- บุญชนะ อัครถาวร "การพัฒนาประเทศของรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตย" วารสารสภาการศึกษาแห่งประเทศไทย 4 (10) : 11 - 16 พฤษภาคม 2513.
- บุญถิ่น อัครถาวร และรัตนา ต้นบุญเต็ก การเตรียมครู โรงพิมพ์คุรุสภา 2513, 35 หน้า.
- บุหงา วชิรภัคกัมมงคล การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาหน้า และบรรจงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับ นักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดในภาคเหนือ ปรินฤพานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 87 หน้า.
- ประคอง กรรณสูตร สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู ไทยวัฒนาพานิช 2508, 140 หน้า.

- ประสาธน์ ปันวังกูร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่
สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการเกิดแบบอเนกนัย ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 106 หน้า.
- ประสงค์ ราชณูเชย ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล
จังหวัดพระนคร - ชนบุรี ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2506, 233 หน้า
- พงษ์ศิริ เขาวนปรีชา คู่มือข้าราชการส่วนจังหวัด สำนักพิมพ์สื่อการค้า 2509, 622 หน้า.
- พจน์ สะเปียรชัย แนวทางการวิจัยการเรียนการสอนในชั้นโดยวิธีการสังเกตที่มีระบบ
วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2517, 9 หน้า.
- ภิญโญ สาธร หลักบริหารการศึกษา สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช 2516, 695 หน้า.
- ภูมิพลอดุลยเดช พระบรมราชาวาท พิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตและนักศึกษา วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา 2512 แผนกการพิมพ์วิทยาลัยครู
สวนสุนันทา พระนคร 2513, 98 หน้า.
- ละเมียด ติมอัคร และเชื้อ สาริमान หลักการสอน โรงพิมพ์คุรุสภา 2505, 302 หน้า.
- ศึกษาธิการ กระทรวง กรมสามัญศึกษา รายงานการสัมมนาบัณฑิตนักเรียนประถมศึกษาชั้น
โรงพิมพ์คุรุสภา 2509, 243 หน้า
- ศึกษาธิการ กระทรวง กรมวิชาการ วารสารการวิจัยทางการศึกษา ฉบับที่ 2
4 เมษายน - สิงหาคม 2517, 99 หน้า.
- สิรินา เล็บกรูท การศึกษาพฤติกรรมการของนักเรียนระดับ ป.กศ.สูงที่ออกฝึกสอนต่อการแก้ปัญหา
ในชั้นเรียน และการสร้างแบบจำลองของปัญหา (Simulation) เพื่อใช้ฝึก
สอนนักศึกษาในการคิดแก้ปัญหาออกฝึกสอน ปรินญาณิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2517, 164 หน้า
- สุนันท์ ศลโกตุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจ
เรียน ความวิตกกังวลในการเรียน กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2516, 272 หน้า.

อารี รังสีโยภฤกษ์ เปรียบเทียบทัศนคติต่ออาชีพครูของนักเรียนฝึกหัดครู ป.ภศ. และ ป.ป.
ปีการศึกษา 2512 ปรินธิมานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2513, 55 หน้า

Desena, Paul A., "The Role of Consistency of Identifying Characteristics of three levels of Achievement, " The Personnel and Guidance Journal, 43 : 145 - 149, 1964.

Donivan, Watley J., Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement, " The Journal of Applied Psychology, 49 : 20 - 24, 1965

Flander, Ned., Analyzing Teaching Behavior, Addison - Wesley Publishing company, Massachusetts, 1970, 448 pp.

Jalbert, Elizabeth Lynch., "The Effectiveness of Training in the Evaluation of Classroom Instruction in Student Teaching," The Journal of Educational Research, 60 (3) November 1966, pp. 130 - 135.

Gill, L. J. "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement among Maxican Secondary School Students, " Journal of Educational Psychology, 53 : 144 - 149, 1962.

Kight, Howard R., and Sassenrath, Julius M., "Relation of Achievement Motivation and Test Anxiety to Performance in Programed Instruction," Journal of Educational Psychology, Vol. 57, 1966, pp. 14 - 17.

- Lohman, Ernest D., Ober Richard and Hough, John B., " A Study of Effect of Pre - Service Training in Interaction Analysis on the Verbal of Student Teachers," in Interaction Analysis : Theory Research and Application, Addison - Wesley Publishing Company, Massachusetts, 1967, pp. 346 - 359.
- Nunnally, Jum., Psychometric Theory, McGraw - Hill, New York, 1963, 570 pp.
- Ober, Richard L., Bentley, Ernest L., Miller Edith, Systematic Observation of Teaching, An Interaction Analysis Instructional Strategy Approach, Prentice - Hall, . Inc., Englewood Clifts, New Jersey, 1971, 236 pp.
- Seigel, Sidney., Non - parametric Statistics for the Behavioral Sciences, McGraw - Hill Book Company, Inc., Tokyo, Japan, 1956, 312 pp.
- Song, Kae - kyun., " Academic ~~Achievement~~ Motivation of Student of Agriculture Education and its relationship to certain variables," Dissertation Abstract, Vol. 32, p. 2571 A, November, 1970.

ภาคผนวก

แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการสอนของคุณ

	พฤติกรรมการสอนที่สังเกต	ครั้งที่สังเกต			รวม
		1	2	3	
1	ครูกำหนดงานใดสอดคล้องกับบทเรียนแต่ละเรื่อง				
2	ครูกำหนดงานที่มีความยากซึ่งนักเรียนส่วนมากทำได้				
3	ครูกำหนดงานที่เฉพาะเจาะจงให้นักเรียนทำในห้องเรียน				
4	ครูกำหนดงานที่เฉพาะเจาะจงให้นักเรียนทำเป็นการบ้าน				
5	ครูกำหนดงานให้นักเรียนเป็นรายบุคคล				
6	ครูกำหนดเวลาในการทำงานให้นักเรียนอย่างแน่นอน				
7	ครูมีคำกัมขนิในการกำหนดงานให้นักเรียน				
8	ครูกำหนดงานที่ยั่วยุให้นักเรียนอยากทำ				
9	ครูกำหนดงานเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่ง				
10	ครูกำหนดงานเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน				
11	ครูกำหนดงานเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนที่ไม่เข้าโรงเรียน				
12	ครูเตรียมงานไว้ให้นักเรียนที่ทำงานเสร็จก่อนเพื่อน				
13	ครูทบทวนคำสั่งให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่งด้วยความเต็มใจ				
14	ครูให้เหตุผลเมื่อตอบคำถามนักเรียน				
15	ครูให้งานนักเรียนโดยกำหนดกิจกรรมต่างๆให้เป็นแนวทาง				
16	ครูทบทวนถึงงานที่เคยให้นักเรียนทำไปแล้ว				
17	ครูให้นักเรียนฝึกทำงานในห้องเรียนก่อนให้การบ้าน				
18	ครูให้งานที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน				
19	ครูให้การบ้านนักเรียนโดยสม่ำเสมอ				
20	ครูอธิบายวิธีการทำงานให้นักเรียนฟัง				
21	ครูอธิบายวิธีประเมินผลการทำงานให้นักเรียนฟัง				

	พฤติกรรมการสอนที่สังเกต	ครั้งที่สังเกต			รวม
		1	2	3	
22	ครูหมั่นตรวจสอบการทํางานของนักเรียนเป็นระยะ				
23	ครูสนใจและเอาใจใส่ในการตรวจงานของนักเรียนโดยสม่ำเสมอ				
24	ครูตรวจงานด้วยควมละเอียดรอบคอบ				
25	ครูแก้ปัญหานักเรียนเป็นรายบุคคลโดยไม่รบกวนนักเรียนอื่น				
26	ครูใช้ความถูกต้องจากคำตอบของนักเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผล				
27	ครูอธิบายและให้คำตอบที่ถูกต้องแก่นักเรียน				
28	ครูใช้เวลาในชั้นอย่างมีประสิทธิภาพเพื่ออธิบายข้อบกพร่องต่างๆของนักเรียน				
29	ครูให้นักเรียนอธิบายคำตอบที่ถูกต้อง				
30	ครูให้งานเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น				
31	ครูให้งานเพิ่มเติมเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนเป็นพิเศษ				
32	ครูทำบันทึกเกี่ยวกับการทํางานที่กำหนดให้ของนักเรียนแต่ละคนไว้				
✓ 33	ครูเน้นและทบทวนจุดสำคัญของบทเรียน				
34	ครูทบทวนโครงสร้างของบทเรียน				
35	ครูทบทวนอย่างละเอียด				
36	ครูจัดเรียงบทเรียนเสียใหม่เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น				
37	ครูผสมผสานส่วนต่างๆที่สำคัญของบทเรียนเข้าด้วยกัน				
38	ครูทำให้นักเรียนแต่ละคนหรือทั้งชั้นเข้าใจบทเรียน				
39	ครูจัดกิจกรรมหรืออุปกรณ์เพื่อให้นักเรียนสนใจบทเรียน				

	พฤติกรรมการสอนที่สังเกต	ครั้งที่สังเกต			รวม
		1	2	3	
40	ครูให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับบทเรียนตอนที่นักเรียนมักทำผิดพลาดเสมอๆ				
41	ครูจับบทเรียนได้อย่างครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด				
42	ครูพูดถึงจุดสำคัญของบทเรียนตอนที่นักเรียนเรียนมาแล้ว				
43	ครูทบทวนเนื้อหาของบทเรียนตอนที่นักเรียนเรียนมาแล้ว				
44	ครูกระตุ้นให้นักเรียนคิดถึงเรื่องที่จะเรียนต่อไป				
45	ครูผสมผสานบทเรียนที่กำลังเรียนให้เข้ากับหน่วยที่เรียนมาแล้ว				
46	ครูเปลี่ยนบทเรียนจากหน่วยหนึ่งไปอีกรายหนึ่งได้อย่างราบรื่น				

หมายเหตุ การกำหนดงานให้นักเรียนตั้งแต่ข้อ 1 - 32
การทบทวนเนื้อจับบทเรียนตั้งแต่ข้อ 33 - 46

แบบทดสอบการปรับตัว

คำแนะนำในการตอบแบบทดสอบ

1. แบบทดสอบฉบับนี้ ต้องการถามเกี่ยวกับความรู้สึก หรือการกระทำบางอย่างของท่านเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและเรื่องทั่วไป โดยจะมีข้อความให้ท่านอ่านก่อน เมื่ออ่านแล้วให้พิจารณาว่าข้อความนั้นตรงกับความรู้สึก และการกระทำของท่านหรือไม่ คำตอบของท่านไม่มีถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก หรือการกระทำต่างกัน สิ่งที่สำคัญก็คือ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบทดสอบให้กาเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องที่ต้องการตอบ ในข้อหนึ่งๆจะมีช่องให้เลือกตอบได้ 4 ช่องคือ ไม่เป็นความจริง จริงบ้างไม่จริงบ้าง เป็นจริงมากกว่าไม่จริง เป็นจริงเสมอ ดังตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	เป็นจริงมากกว่าไม่จริง	เป็นจริงเสมอ
ข้อ 1.....

3. การพิจารณาว่าจะกาเครื่องหมายลงในช่องใด ให้พิจารณาคำนี้คือ ให้อ่านข้อความในคำถามทีละข้อ แล้วพิจารณาให้คิดว่า ข้อความนั้นตรงกับนิสัย ความรู้สึก หรือการกระทำของท่านหรือไม่ แล้วเลือกกาเครื่องหมายถูก ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน ดังตัวอย่าง เช่น
ข้อ 0 ชาวเขาชอบकुหนึ่งไทย

ให้ท่านพิจารณาข้อความในข้อ 0 ทั่วว่า " ชาวเขาชอบकुหนึ่งไทย" ตามความรู้สึกของท่าน

กา ท่านชอบकुหนึ่งไทยมากที่สุด	ให้กาเครื่องหมายลงในช่อง	เป็นจริงเสมอ
ท่านชอบकुหนึ่งไทยมากกว่าหนึ่งอื่น	ให้กาเครื่องหมายลงในช่อง	เป็นจริงมากกว่าไม่จริง
ท่านชอบकुหนึ่งไทยเป็นครั้งคราว	ให้กาเครื่องหมายลงในช่อง	เป็นจริงบ้างไม่จริงบ้าง
ท่านไม่ชอบकुหนึ่งไทยเลย	ให้กาเครื่องหมายลงในช่อง	ไม่เป็นจริง

4. ขอให้ท่านตอบตามความจริง แต่ละข้อต้องตอบเพียงอย่างเดียว คือ มีเครื่องหมายถูกเพียงอันเดียวเท่านั้น ในข้อหนึ่งๆ
5. เมื่อกาเครื่องหมายลงไปแล้วแต่ต้องการเปลี่ยนคำตอบใหม่ ให้ขีดเครื่องหมายเดิมทิ้งดังนี้
 แล้วกาเครื่องหมายลงในช่องใหม่

	ข้อความ	t	ไม่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมากกว่าไม่จริง	เป็นจริงเสมอ
1	ข้าพเจ้ายายมทำงานของข้าพเจ้าให้เสร็จ ถึงแม้ว่าจะป็นงานที่ยากก็ตาม	2.0689	-	-	-	-
2	ข้าพเจ้าสามารถที่จะพูดคุยกับคนที่เพื่อนแนะนำ ให้รู้จักใหม่ได้อย่างสบายใจ	3.8618	-	-	-	-
3	ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือกิจกรรมของโรงเรียน	3.2000	-	-	-	-
4	ข้าพเจ้ามีความสนุกสนานเรีงเมื่อได้เข้าร่วมกลุ่ม กับเพื่อนๆ	2.0645	-	-	-	-
5	ข้าพเจ้าสามารถจะเข้ากับเพื่อนๆในโรงเรียน ได้เป็นอย่างดี	2.0000	-	-	-	-
6	มีเพื่อนหลายคนเคยบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า มีความกล้าใหม่ๆหัด	4.2963	-	-	-	-
7	เพื่อนๆสนใจการทำงานของข้าพเจ้า	2.0000	-	-	-	-
8	เพื่อนหลายคนชอบข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเป็นคนกล้า	2.0000	-	-	-	-
9	เพื่อนๆชอบชวนข้าพเจ้าให้ทำงานร่วมกับเขา	2.6154	-	-	-	-
10	ข้าพเจ้าสามารถรวมเล่นกีฬาบางอย่างกับเพื่อน ได้ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่เคยเล่นกับเขามาก่อนเลย	2.8148	-	-	-	-
11	ข้าพเจ้าได้รับเชิญให้ไปร่วมงานกับเพื่อนๆไม่ ว่าหญิงหรือชายเสมอ	2.6000	-	-	-	-
12	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการปรึกษางานต่างๆกับ เพื่อนๆ	2.7826	-	-	-	-
13	ข้าพเจ้าชอบไปโรงเรียน	2.0800	-	-	-	-

	ข้อความ	t	ไม่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมากกว่าไม่จริง	เป็นจริงเสมอ
14	ข้าพเจ้ามีเพื่อนที่คิดถึงข้าพเจ้าหลายคน	2.1622				
15	ข้าพเจ้าสามารถเข้ากับเพื่อนเพศตรงข้ามได้ดี	2.7586				
16	ข้าพเจ้าไม่เคยทะเลาะกับเพื่อนในครอบครัวของข้าพเจ้า	2.0689				
17	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณค่าที่เพื่อนของข้าพเจ้าคิดต่อข้าพเจ้า	2.0000				
18	ข้าพเจ้าชอบอาสาช่วยเหลือกิจกรรมของโรงเรียน	2.4762				
19	เมื่อทางราชการต้องการอาสาสมัครช่วยทำงาน หากข้าพเจ้ามีความสามารถทำได้ ข้าพเจ้าจะอาสาสมัครทันที	3.8462				
20	ข้าพเจ้าชอบไปเยี่ยมเพื่อนๆที่บ้านของเขา	2.9285				
21	ข้าพเจ้าชอบเล่นกีฬาอยู่กับเพื่อนๆ	2.4286				
22	ข้าพเจ้าพูดคุยกับเพื่อนบ้านได้อย่างสนิทสนม	3.5556				
23	ถ้าเพื่อนบ้านของข้าพเจ้าจ้างงาน ข้าพเจ้ามักจะเชิญข้าพเจ้าไปร่วมงานด้วย	2.6667				
24	ข้าพเจ้านอยใจที่ข้าพเจ้าไม่สามารถมีบางสิ่งบางอย่างที่เพื่อนๆมี	2.1538				
25	ถ้าข้าพเจ้าทำงานไม่สำเร็จเป็นเพราะข้าพเจ้าไม่มีเวลา	4.8889				
26	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณค่าของข้าพเจ้าเรียนเก่งกว่าข้าพเจ้า	2.0000				
27	ข้าพเจ้ามักไม่เชื่อฟังผู้บังคับบัญชาที่ไม่ยุติธรรมแก่ข้าพเจ้า	3.2000				

	ข้อความ	๓	ไม่เป็นจริง	จริงบ้างไม่จริงบ้าง	จริงมากกว่าไม่จริง	เป็นจริงเสมอ
28	ข้าพเจ้าชอบบ่นในเรื่องที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้	2.3529				
29	ข้าพเจ้ารู้สึกตัวของข้าพเจ้าว่าไม่เป็นที่สนใจ ของบุคคลอื่น	2.0740				
30	ข้าพเจ้าไม่สามารถหาเพื่อนใหม่ๆได้บ่อยๆ	3.0000				
31	รู้สึกว้ากในกรอบครัวของข้าพเจ้าไม่เอาใจใส่ ข้าพเจ้า	2.4762				
32	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้เพื่อนไปที่บ้านของข้าพเจ้า	2.2000				
33	ญาติพี่น้องของข้าพเจ้า เห็นว่าข้าพเจ้าไม่มีความ สามารถในการทำงาน	2.0952				
34	ข้าพเจ้าเห็นว่าเพื่อนของข้าพเจ้าทำงานได้ดีกว่า ข้าพเจ้า	2.4286				
35	เพื่อนของข้าพเจ้าชอบทำให้ข้าพเจ้าโกรธ	2.8000				
36	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกว่าเหว เหงา ทั้งๆที่มีเพื่อน มาก	3.5714				
37	เพื่อนบางคนชอบทำให้ข้าพเจ้าเจ็บใจและเสียใจ	2.0800				
38	ข้าพเจ้าคิดว่ายุ่งกับปัญหาบางคนไม่ยุติธรรม	3.2308				
39	ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง ถ้าข้าพเจ้าต้องอยู่ ในระหว่างเพื่อนที่ไม่รู้จัก	2.3704				
40	ข้าพเจ้าเป็นคนนอนหลับยาก	3.8400				

หมายเหตุ สำหรับข้อ 1 - 23 ให้คะแนนทางนิมิต ข้อ 24 - 40 ให้คะแนนทางนิเสธ

แบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

- แบบทดสอบที่ท่านจะทำต่อไปนี้เป็นไปตามเกี่ยวกับ ความรู้สึก ความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยที่ท่านมักประพฤติปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกนึกคิด และมีลักษณะนิสัยแตกต่างกัน สิ่งที่สำคัญที่สุดของการตอบแบบทดสอบนี้ก็คือ ท่านจะต้องพยายามตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบเหล่านี้จะไม่มีผลต่อตัวท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น
- วิธีตอบแบบทดสอบให้กาเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องที่ท่านต้องการตอบ ในช่องหนึ่งๆ จะมีช่องให้เลือกตอบได้ 5 ช่อง เรียงตามลำดับจาก ไม่จริงเลย จริงน้อย จริงครึ่งเดียว จริงมาก จริงมากที่สุด ดังตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงมากที่สุด
ข้อ 0) -----					

- การพิจารณาว่าจะกาเครื่องหมายลงในช่องใด ให้ท่านอ่านข้อความในแบบทดสอบทีละข้อๆ แล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นเป็นจริงเพียงใด หากไม่มีความเป็นจริงเลยแม้แต่น้อย ก็ให้กาตอบลงในช่องแรก (ไม่จริงเลย) ถ้าเป็นจริงอยู่น้อยก็ให้ตอบลงในช่องที่สอง (จริงน้อย) ถ้าเป็นจริงและไม่จริงพอๆกัน ก็ให้กาตอบในช่องที่สาม (จริงครึ่งเดียว) ถ้าเป็นความจริงแต่ไม่ถึงจริงที่สุด ก็กาตอบในช่องที่สี่ (จริงมาก) ถ้าหากเป็นจริงมากที่สุด ก็ให้กาตอบลงในช่องสุดท้าย (จริงมากที่สุด)
- ขอให้ท่านตอบตามความเป็นจริง แต่ละข้อต้องตอบเพียงอย่างเดียว คือมีเครื่องหมายถูกเพียงอันเดียวเท่านั้น
- ถ้าท่านกาเครื่องหมายลงไปแล้ว แต่ประสงค์จะเปลี่ยนคำตอบใหม่ให้ขีดเครื่องหมายเดิมทิ้งดังนี้ แล้วกาเครื่องหมายลงในช่องใหม่

	ข้อความ	t	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงที่สุด
1	ข้าพเจ้ามีความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำอะไรให้ดีกว่าที่ตัวเองตั้งใจไว้	3.0000					
2	เมื่อประสบความล้มเหลวในงานอย่างหนึ่งข้าพเจ้าจะคิดหาวิธีการใหม่ๆที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จให้ได้	2.3333					
3	เพื่อนๆของข้าพเจ้ามักมีความรู้สึกกว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความรับผิดชอบสูง	3.0588					
4	ทุกครั้งทำงานเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบที่จะเป็นหัวหน้ามากกว่าเป็นลูกน้อง	2.3030					
5	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ขยันทำงานมากอย่างสม่ำเสมอ	4.7500					
6	คนรอบๆที่ไม่ใช่เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าจะมีความรู้สึกกว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไปมีอารมณ์สนุก เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่คร่ำครึเกี่ยวกับการงานมาก	2.7059					
7	เพื่อนที่ข้าพเจ้าชอบนั้นมักเป็นคนที่ตั้งความหวังไว้สูง	4.2162					
8	ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบความผลงานของตนเองกับของผู้อื่นเสมอ	2.9000					
9	ปกติข้าพเจ้าจะใช้เวลาว่างที่บ้านทำงานบ้านหรืออ่านหนังสือมากกว่าคุยกัน	4.9697					
10	ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนจะเรียนได้ดีขึ้น ถ้าหากครูส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนรักการแข่งขัน และให้รู้จักพึ่งตนเอง	2.0000					

	ข้อความ	t	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงที่สุด
11	เมื่อข้าพเจ้าได้รับความล้มเหลวในการทำงาน ข้าพเจ้ามักเกิดความท้อถอยหมดความพยายาม ที่จะทำงานนั้นต่อไป	2.5806					
12	ข้าพเจ้าจะมีใจจดจ่ออยู่กับงานที่ได้รับมอบหมาย ให้ทำจนกว่าจะเสร็จแม้ว่างานนั้นจะเป็นสิ่งน่า เบื่ออย่างไรก็ตาม	2.6286					
13	คนที่ข้าพเจ้าเกลียดชังอย่างยิ่งก็คือ คนที่ไม่ชอบ แก้ปัญหาถวายคน ออง	2.3000					
14	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ข้าพเจ้ารู้ว่า จะสามารถ ทำได้ดีกว่าคนอื่น	2.5946					
15	ข้าพเจ้าชอบเรียนในวิชา ที่ไม่มีการสอบเลย	3.4286					
16	เมื่อข้าพเจ้าพบคนที่คนอวยยกย่องสรรเสริญว่า ทำงานดีเกิน ข้าพเจ้าจะเกิดความปรารถนา ที่จะเป็นเจนนั่น	3.0833					
17	ข้าพเจ้ามีความรู้สึก: สมอว่าไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะมี ค่าเท่าเทียมกับ "ความสำเร็จในการทำงาน"	2.7000					
18	ข้าพเจ้ามักจะตั้งความหวังไว้อู่อสูงๆเพื่อที่จะได้ใช้ ความพยายามและความสามารถทำงานนั้นอย่าง เต็มที่	3.5152					
19	ไม่ว่าข้าพเจ้าจะทำงานอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะ พยายามทำงานจนสุดความสามารถเสมอ	2.9268					

	ข้อความ	t	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงที่สุด
20	ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่เสมอว่าอนาคตของตนเอง จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน	2.5143					
21	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากกว่าทักซีใจ	3.6923					
22	ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจ ในความสามารถของตนเอง	2.2857					
23	ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความคิดของตนเองและ ไม่ชอบทำตามผู้อื่น	2.3158					
24	เมื่อข้าพเจ้าสนใจในผลประโยชน์ที่ได้รับจากการ ทำงาน ข้าพเจ้าจะไม่สนใจอะไร นอกจากมุ่ง มันที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ	2.4242					
25	มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เพราะได้ทำ งานจนสำเร็จหรือแข่งขันจนได้ชัยชนะ	2.3673					
26	ข้าพเจ้ารู้สึกอยู่เสมอว่าจิตใจของข้าพเจ้านักคิด แต่เรื่องการแข่งขันกับผู้อื่นว่าจะทำอะไร	2.7500					
27	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมอว่า การเรียนหรือการ ทำงานนั้นเป็นเรื่องน่าเบื่อ	2.5143					
28	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการทำงานเหมือนกับการเล่น	4.3530					
29	สิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวความกลัวมากที่สุดคือ "ความล้มเหลว ของการทำงาน"	2.7425					
30	เมื่อข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าทำให้เสร็จเรียบร้อย ก่อนแล้ว จึงจะหยุดพัก	3.1724					

	ข้อความ	t	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงที่สุด
31	เมื่อขมขอยกรังที่ข้าพเจ้ายังใจทำงานอะไรอย่าง หนึ่ง แต่ทำไปไม่มากนักข้าพเจ้าก็จะเกิดความ เบื่อและหยุดทำ	3.4286	-	-	-	-	-
32	เมื่อเลิกทำ ข้าพเจ้าจะปรับปรุงตนเองให้เก่ง ขึ้นเรื่อยๆ	2.4615	-	-	-	-	-
33	ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานนั้นมากยิ่งขึ้น เมื่องาน นั้นเป็นปัญหาที่แก้ยาก	2.8571	-	-	-	-	-
34	ขณะที่กำลังอ่านหนังสือ ข้าพเจ้ามักสนใจในความ หมายของคำที่ไม่เคยรู่มาก่อนและต้องการที่จะค้น ควาคำนั้นให้รู้จริง	2.0000	-	-	-	-	-
35	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าคุณเองมีความคิดที่จะคิด แปลงสิ่งต่างๆ ให้มีความแปลกใหม่และดีเกินอยู่ เสมอ	3.6336	-	-	-	-	-
36	ข้าพเจ้าจะมีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ว่าคุณมี ความรคอยกว่าเพื่อนๆ	2.6000	-	-	-	-	-
37	ข้าพเจ้าชอบครูที่สอนเนื้อหาที่ยากๆ และให้ตัว อย่างที่แปลกๆ	3.0222	-	-	-	-	-
38	ข้าพเจ้าชอบทำงานทุกอย่างด้วยตนเอง และไม่ ชอบให้ผู้อื่นทำให้	2.3684	-	-	-	-	-
39	ข้าพเจ้าชอบอาสาทำงานที่ข้าพเจ้านัดด้วยความ เต็มใจเสมอ	2.9189	-	-	-	-	-

	ข้อความ	๓	ไม่จริงเลย	จริงน้อย	จริงครึ่งเดียว	จริงมาก	จริงที่สุด
40	งานที่ข้าพเจ้าพอใจที่จะทำอย่างยิ่งคือ งานที่ข้าพเจ้าได้ใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่	2.0571					

หมายเหตุ สำหรับข้อ 11, 15, 27, 31 ให้คะแนนในทางนิเสธ ส่วนข้ออื่นๆ นอกจากนั้น ให้คะแนนทางนิมานत्मก.

รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบ

ขอได้โปรดเติมคำหรือข้อความที่เกี่ยวกับตัวท่านลงในช่องว่างที่กำหนดให้

- 1 ข้าพเจ้าเป็นครูสังกัด _____
- 2 วุฒิสามัญ _____ วุฒิต่างการศึกษา _____
- 3 ระดับชั้นที่ทำการสอนในปัจจุบัน _____
- 4 ประสบการณ์ในการสอน จำนวน _____ ปี _____ เดือน _____

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี.